

Arrest

nr. 272 874 van 18 mei 2022

in de zaken RvV X / XI, RvV X / XI, RvV X / XI, RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2021 met refertenummer X en 28 januari 2022 met refertenummers X, X, X, X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 4 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.
Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. CHETOUI *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 8 oktober 2019, dienden op 29 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 november 2021 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 10 november 2021 ter kennis gebracht en zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoekster, Z.N., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 29/10/2019

Overdracht CGVS: 13/11/2020

U werd op 29 september 2021 van 09u40 tot 11u00 en van 14u50 tot 18u18 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran, Iran. U woonde in Karaj (Iran) samen met uw moeder A.T.F. (O.V. (...)), uw vader Z.A. (O.V. (...)), uw grootmoeder P.F. ((...)) en uw zus Z.B. (O.V. (...)). In de zomer van 1395 (Iraanse kalender, komt overeen met de zomer van 2016 in de Europese kalender) ontmoette u G.G. in het huis van uw grootmoeder. De heer G.G. was de werkgever van uw vader en tevens een goede vriend van A.T., de toenmalige echtgenoot van uw grootmoeder. Telkens u die zomer het huis van uw grootmoeder bezocht, was de heer G.G. aanwezig. U vermoedt dat A.T. hem op de hoogte hield van uw komst. Nadat hij u zeven of acht keer had ontmoet, vroeg de heer G.G. u als sigheh (Perzische term voor een tijdelijke bruid). U ging hier niet mee akkoord omdat de heer G.G. reeds getrouwd was en drie kinderen had, omdat hij veel ouder was dan u, omdat hij corrupt was en regelmatig opium rookte en omdat hij nooit een geschikte echtgenoot zou kunnen zijn. De heer G.G. probeerde u vervolgens telefonisch te overtuigen met hem te trouwen door allerlei financiële beloftes te maken en geschenken te laten leveren, wat u erg overstuur maakte. Uw grootmoeder viel een paar keer uit tegen de heer G.G. en dreigde ermee dat ze alles wat ze over hem wist tegen diens echtgenote zou vertellen. Op 1 khordad 1396 (22 mei 2017) kwam het uiteindelijk tot een scheiding tussen uw grootmoeder en A.T. Uw grootmoeder trok vervolgens bij uw gezin in. In farvardin 1397 (maart-april 2018) verloofde u zich met uw geliefde M.M. Deze verlovings vond plaats terwijl de heer G.G. zich in het buitenland bevond. Toen hij na zijn terugkeer te weten kwam dat u zich had verloofd, dreigde hij ermee om zuur in uw gezicht te laten gooien en om wraak te nemen. Op 1 azar 1397 (22 november 2018) werd uw vader Z.A. ontslagen bij M.S., het bedrijf waarvan de heer G.G. bewindvoerder was. Hierdoor werd uw vader ernstig depressief. Op 2 esfand 1397 (21 februari 2019) ging u samen met uw zus Z.B. inkopen doen bij een winkel in de buurt. Op de terugweg werden jullie verdoofd met een prop onder de neus. Jullie ontwaakten geblinddoekt en vastgebonden op een stoel. Een uur of twee uur later werd u door enkele mannen weggesleurd naar een andere kamer. In die kamer werd u vastgebonden op een bed en werd uw blinddoek verwijderd. De heer G.G. was in de kamer aanwezig en verkrachtte u gedurende een of twee uren. Na afloop dreigde hij ermee dat als u naar de politie zou stappen, de volgende die op het bed zou liggen uw zus Z.B. zou zijn. Na afloop werd u terug geblinddoekt en vastgebonden en teruggebracht naar de ruimte waar uw zus nog steeds verbleef. U had geen tijdsbesef meer maar werd op een gegeven moment samen met uw zus in een auto weggevoerd, nog steeds geblinddoekt en bij de polsen vastgebonden. Jullie werden uit de wagen gegooid op een afgelegen industrieterrein, waar een voorbijganger jullie vond en een taxi voor jullie regelde om naar huis terug te keren. U en uw zus durfden na de ontvoering het huis amper nog te verlaten. In farvardin 1398 (maart-april 2019) verbrak uw verloofde M.M. zijn relatie met u.

De heer G.G. had uw verloofde opgebeld en hem verteld dat u seks met hem gehad had omwille van zijn geld. Uw verloofde verbrak de verlovings na een relatie van vier jaar omdat hij niet trouw kon zijn aan

iemand die haar lichaam weggaf voor geld. Toen dit gebeurde werd uw grootmoeder heel kwaad. Ze besloot om contact op te nemen met G.A., een geestelijke die een gemeenschappelijke vriend was van de heer G.G. en uw stiefvader en die een kantoor had op de tapijtenmarkt. Uw grootmoeder vroeg aan de heer G.A. om te bemiddelen, maar u vermoedt dat hij in plaats daarvan haar verhaal aan anderen heeft doorverteld. Niet lang daarna kreeg u een telefoontje van de heer G.G. Hij was kwaad omdat zijn reputatie besmeurd was. Hij zei dat het vanaf nu niet meer ging om zijn liefde voor u en dreigde ermee dat hij jullie allemaal met de grond gelijk zou maken. Op 16 ordibehesht 1398 (6 mei 2019) werd uw schoonheidssalon gesloten en de medewerkers ontslagen. Op dinsdag 17 ordibehesht 1398 (7 mei 2019) werd uw vader Z.A. gearresteerd op beschuldiging van verkrachting van een minderjarige jongen. U bezocht uw vader tijdens zijn opsluiting in de gevangenis om hem zijn medicatie te bezorgen. U zag daarbij dat hij een gezwollen lip had en dat hij bont en blauw geslagen was. Tijdens zijn opsluiting werd uw vader mishandeld, waardoor hij permanente gehoorschade opliep aan één oor. Na betaling van een borgstelling van 50 miljoen toman werd uw vader vijf dagen na zijn arrestatie terug vrijgelaten. Na overleg met uw tante I., die in Nederland woont, besloten jullie om met de hele familie het land te verlaten. Jullie vonden een smokkelaar die een onderduikadres regelde en voor jullie alle vijf een visum aanvraagde bij de Italiaanse ambassade. Midden khordad 1398 (begin juni 2019) dook u samen met uw moeder, echtgenoot en twee dochters onder in een privéwoning in de wijk Eslam Shahr. Jullie hadden tijdens het onderduiken geen van allen nog toegang tot jullie telefoons en hadden enkel contact met de smokkelaar. Op 30 mordad 1398 (21 augustus 2019) hadden jullie een afspraak bij de Italiaanse ambassade. Op 24 shahrivar 1398 (15 september 2019) kregen jullie een Schengenvisum uitgereikt. Op 27 shahrivar 1398 (18 september 2019) vlogen jullie met jullie eigen paspoorten vanuit Teheran via Turkije naar Milaan (Italië). Vervolgens bleven jullie gedurende ongeveer vijftien dagen bij uw tante in Nederland omdat jullie zodanig overstuur waren dat jullie niet in staat waren om verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Jullie durfden niet in Nederland een verzoek tot internationale bescherming in te dienen omdat de voormalige echtgenoot van uw grootmoeder, A.T., het adres van uw tante I. in Nederland kende. Jullie verbleven vervolgens ongeveer twee weken op een camping in Lanaken (België). Op 29 oktober 2019 vroegen jullie in België internationale bescherming aan. Op 1 mehr 1399 (22 september 2020) kreeg uw vader Z.A. telefoon van zijn broer H.Z. H.Z. was opgebeld door een anonieme man, die hem verteld had dat zijn broer (uw vader) door de rechtbank ter dood veroordeeld was wegens een zedenmisdrijf met een vijftienjarige jongen. Uw vader legde aan zijn broer uit wat er in werkelijkheid gebeurd was en waarom hij het land was ontvlucht. H.Z. was hierdoor zodanig overstuur dat hij het gesprek voortijdig moest beëindigen. Diezelfde nacht kreeg uw oom een herseninfarct waaraan hij vervolgens stierf. U vermoedt dat het een medewerker van de heer G.G. was die uw oom van het doodsvonniss van uw vader op de hoogte bracht. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat uw vader Z.A. zal gearresteerd en geëxecuteerd worden omwille van de doodstraf die tegen hem is uitgesproken. Bij terugkeer naar Iran vreest u verder ook de heer G.G. U weet niet wat de heer G.G. u zal aandoen als u naar Iran zou terugkeren.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraans paspoort; uw shenasnameh (Iraans geboorteboekje) inclusief gecertificeerde vertaling; een kopie van uw karte melli (nationale kaart); 13 foto's met info in verband met G.G.; 30 screenshots en foto's in verband met de MGH groep waarvan de heer G.G. bewindsvoerder is; een kopie van 5 documenten in verband met het arbeidscontract van uw vader Z.A. bij M.S.; een kopie van een vergunning uitgegeven door M.S.; een kopie van de ontslagbrief van uw vader bij M.S.; een visitekaartje van uw schoonheidssalon PRbrows; de uitbatersvergunning van uw schoonheidssalon (d.d. 27/11/1397 of 16 februari 2019); de bekrachtiging van de stopzetting van uw schoonheidssalon (d.d. 28/2/1398 of 18 mei 2019); een document in verband met de postcode van het schoonheidssalon, een certificaat van de inspectiedienst van het schoonheidssalon (d.d. 17/10/1397 of 7 januari 2019); een foto van een reclamebord dat buiten het schoonheidssalon stond opgesteld; zes documenten in verband met de verkoop van jullie gezinswoning; 7 foto's van uw verlovings met M.M.; 19 foto's ivm de arrestatie van uw vader Z.A.; een kopie van een document in verband met de borgstelling van uw vader Z.A. (dd 18 ordibehesht 1398 of 8 mei 2019); een instapkaart van Turkish Airlines op uw naam (d.d. 18 september, jaartal niet weergegeven); twee foto's in verband met het overlijden van uw oom H.Z.; en een brief van uw psychologe K. Mojgan (d.d. 27 september 2021).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Zo gaf u op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u liefst een vrouwelijke tolk wilde voor uw gesprek op het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 28 oktober 2020, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet

te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een vrouwelijke tolk voorzien.

Uit het medisch attest dat u neerlegde blijkt verder ook dat u lijdt aan symptomen van een post-traumatisch stress syndroom zoals permanente angstaanvallen, een gevoel van onzekerheid, droefheid en woede. Uw psychologe stelt verder ook nog dat u zich onophoudelijk in gevaar voelt en dit omwille van het feit dat u in Iran seksueel werd misbruikt. Verder is er in het attest van uw psychologe ook sprake van vermoeidheid en concentratieproblemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u zelf ook aan dat u vaak naar het toilet moet en dit omdat u omwille van uw trauma's 's nachts in bed urineert (Notities persoonlijk onderhoud (NPO), d.d. 29 september 2021, p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u eveneens steunmaatregelen verleend. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 8 en p. 16). Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO, p. 3). Daarnaast werd u tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoorde (NPO, p. 3 en p. 6).

U verklaarde verder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zware medicatie slikt en dat u daardoor bepaalde data niet exact kan onthouden (NPO, p. 7). Gevraagd naar voorschriften van deze medicatie, stelde u dat u dit zou vragen aan uw psychiater (NPO, p. 7). Toen u er vervolgens op werd gewezen dat uit de door u neergelegde documenten enkel blijkt dat u een psychologe bezoekt en niet dat u een psychiater bezoekt, veranderde u plots uw verklaringen. Ditmaal stelde u dat u omwille van de corona-uitbraak nog niet de kans gehad had om een psychiater te zien en dat uw medicatie werd voorgeschreven door uw psychologe (NPO, p. 7). Aan deze uitleg kan echter geen geloof gehecht worden. Psychologen zijn immers geen artsen en hebben in België niet het recht om medicatie voor te schrijven (cf. informatie administratief dossier). Doordat geen geloof gehecht wordt aan de manier waarop u volgens uw verklaringen medicatie bekomt, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat u deze medicatie ook daadwerkelijk inneemt en dat deze medicatie aldus uw geheugen beïnvloedt. Het stemt in dit verband overigens tot nadenken dat u ook na afloop van het persoonlijk onderhoud geen medische voorschriften of andere attesten overmaakte aan het Commissariaat-generaal waaruit uw medicatiegebruik en daaraan gelinkte concentratie- en geheugenproblemen zouden moeten blijken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens het persoonlijk onderhoud uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verklaringen die u en uw familieleden aflegden met betrekking tot jullie onderduiken in Iran voorafgaand aan jullie vertrek, niet strookten met de gegevens die het Commissariaat-generaal terugvond op uw sociale media. Zo stelde u dat u en uw gezinsleden vanaf het midden van de maand khordad (ongeveer begin juni 2019) ondergedoken leefden in Eslam Shahr (NPO, p. 13). Jullie bleven daar tot jullie op 27 shahrivar 1398 (18 september 2019) het Iraans grondgebied verlieten (NPO, p. 13). De smokkelaar die jullie hielp, kwam in die periode een keer per week langs en verder durfden jullie niet naar buiten gaan (NPO, p. 15). Jullie hadden volgens uw verklaringen in de periode van het onderduiken geen van allen toegang tot een mobiele telefoon (NPO, p. 15). Uw moeder bevestigde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat jullie vanaf midden khordad gedurende drie maanden ondergedoken zaten in Eslam Shahr (NPO A.T.F. (NPO FAT), d.d. 22 september 2021, p. 17). Uw zus Z.B. bevestigde dat jullie tijdens het onderduiken geen mobiele telefoons hadden en dat jullie enkel beschikten over een wegwerptelefoon die zodanig was ingesteld dat jullie er enkel mee naar de smokkelaar konden bellen (NPO Z.B. (NPO BZ), d.d. 29 september 2021, p. 15). Toen u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of er behalve uzelf nog iemand anders was die over het paswoord van uw Instagrampagina beschikte, antwoordde u bovendien dat dit niet het geval was. Hiernaar gevraagd, stelde u tot tweemaal toe dat u de enige was die toegang had tot de Instagrampagina van uw schoonheidssalon en dat niemand anders het paswoord had (NPO, p. 6). Deze

beweringen stroken echter niet met de vaststelling dat op de Instagrampagina van uw schoonheidssalon in de maanden juni, juli en augustus 2019 maar liefst veertien berichten gepubliceerd werden, waaronder een foto die op 26 juli 2019 gepubliceerd werd en waarop u zelf te zien bent tijdens een publiek evenement (cf. administratief dossier). Aangezien u volgens uw verklaringen tijdens de periode begin juni 2019 tot midden september 2019 ondergedoken zat zonder toegang tot uw mobiele telefoon en aangezien niemand anders behalve uzelf het wachtwoord voor uw Instagrampagina kende, was u tijdens deze periode immers helemaal niet in staat om dergelijke berichten op uw sociale media te plaatsen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de publicaties op uw sociale media, verklaarde u plots dat u aan uw collega F. het paswoord van uw Instagrampagina had gegeven. U vermoedde dat F. de bewuste publicaties op uw Instagramkanaal had geplaatst (NPO, p. 13 en p. 14). Aan deze uitleg kan echter niet het minste geloof gehecht worden. Zij is immers strijdig met uw eerdere verklaring dat niemand behalve uzelf over het paswoord van de bewuste Instagrampagina beschikte (cf. supra). Bovendien geeft uw uitleg ook geen verklaring voor het feit dat de foto waarop u zelf te zien bent en die op 26 juli 2019 gepubliceerd werd op de Instagrampagina van uw schoonheidssalon, na publicatie ook van commentaar werd voorzien door uw zus Z.B., en dit vanop haar persoonlijke Instagrampagina (NPO BZ, p. 15, cf. administratief dossier). Aangezien uw zus volgens uw verklaringen samen met u ondergedoken zat en evenmin over een mobiele telefoon beschikte, was het voor haar eveneens onmogelijk om deze foto van commentaar te voorzien in de bewuste periode (cf. supra). Geconfronteerd met deze bijkomende tegenstrijdigheid, stelde u dat zowel de persoonlijke als de professionele Instagrampagina van uw zus beheerd werden door S., een nicht langs moederskant. U vermoedde dat het S. was die de bewuste berichten geplaatst had in naam van uw zus (NPO, p. 15). Nog daargelaten dat het compleet ongeloofwaardig is dat uw nicht over het wachtwoord van de persoonlijke Instagrampagina van uw zus zou beschikken en die vervolgens zonder medeweten van uw zus zou gebruiken om een foto van uzelf te becommentariëren, is deze uitleg ook tegenstrijdig aan wat uw zus hier zelf over verklaarde. Hiernaar gevraagd, stelde zij immers dat behalve zijzelf niemand anders over het wachtwoord van haar persoonlijke Instagrampagina beschikte (NPO BZ, p. 15). Bovendien kon uw zus evenmin verklaren waarom zij vanop haar persoonlijke Instagramkanaal boodschappen de wereld instuurde tijdens de periode waarin jullie volgens jullie eigen verklaringen ondergedoken zaten en niet over een mobiele telefoon beschikten (NPO BZ, p. 15). Zij kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat Instagram of Facebook soms wel eens aangaven dat ze zich op een bepaalde locatie bevond waar ze in werkelijkheid niet was geweest (NPO BZ, p. 15). Deze vage en weinig concrete uitleg is op de bovenstaande situatie niet van toepassing en volstaat dan ook niet om bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren. Het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk dat de publicaties op sociale media van uzelf en uw zus niet stroken met jullie verklaringen in verband met de omstandigheden waarin jullie ondergedoken zaten en de vaststelling dat jullie tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegden in een poging deze tegenstrijdigheid te verklaren, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u en uw gezinsleden in Iran hebben moeten onderduiken in de drie maanden voorafgaand aan jullie vertrek uit het land.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u en uw gezinsleden herhaaldelijk onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de praktische organisatie van jullie vertrek uit Iran. Zo verklaarde uw moeder A.T.F., gevraagd waarom zij in april 2019 een paspoort aanvraag, dat haar vorige paspoort vijf of zes jaar voordien was vervallen (NPO FAT, p. 8). Uw moeder voegde hieraan toe dat u, uw zus, zichzelf en uw vader allen op dezelfde dag een paspoort hadden aangevraagd en dit omdat jullie hadden besloten om Iran te verlaten (NPO, p. 8). Uw moeder verklaarde verder ook nog dat zij uit het feit dat uw vaders paspoort zonder probleem aan hem werd uitgereikt, afleidde dat er voor uw vader geen uitreisverbod openstond in Iran (NPO, p. 9). Deze verklaringen houden echter geen steek. Jullie paspoorten werden immers uitgereikt op 24 april 2019 (cf. administratief dossier), terwijl de veroordeling van uw vader slechts dateert van twee weken later, namelijk 17 ordibehesht 1398 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 7 mei 2019 in de Europese kalender). Bovendien zijn de verklaringen die uw moeder aflegde ook strijdig met wat uzelf en uw vader verklaarden in verband met de redenen waarom jullie een paspoort aanvroegen. Uw vader stelde immers dat jullie de paspoorten aanvroegen omdat jullie een toeristische reis wilden maken (NPO Z.A. (NPO AZ), d.d. 22 september 2021, p. 13). Uzelf beweerde dan weer dat jullie de paspoorten aanvroegen omdat de vorige paspoorten waren vervallen, wat zowel strijdig is met uw vaders bewering dat jullie van plan waren een toeristische reis te maken als met uw moeders bewering dat haar paspoort vijf of zes jaar eerder was vervallen (cf. supra en NPO, p. 20). Geconfronteerd met de datum waarop jullie paspoorten werden uitgereikt, veranderde uw moeder bovendien haar verklaringen. Plotseling beweerde zij dat uw vader op het moment waarop jullie de paspoorten aanvroegen nog niet gearresteerd was, wat weinig coherent is met haar eerdere verklaring dat de uitreiking van uw vaders paspoort voor haar een reden vormde om aan te nemen dat uw vader geen uitreisverbod had (cf. supra en NPO, p. 9). Geconfronteerd met deze incoherentie, veranderde uw moeder een tweede keer haar

versie van de feiten. Ditmaal ontkende ze dat de uitreiking van uw vaders paspoort een invloed had op haar angst voor een eventueel uitreisverbod dat tegen uw vader zou zijn ingesteld. Het was integendeel de smokkelaar die beloofd had dat, indien uw vader een uitreisverbod zou blijken te hebben, hij uw vader via de weg het land uit zou smokkelen (NPO, p. 10). Deze verklaring is niet alleen flagrant in strijd met wat uw moeder hierover eerder had verklaard (cf. supra), zij houdt ook weinig steek. Door met uw eigen paspoort via de luchthaven te vertrekken zonder pertinent zeker te weten of er in hoofde van uw vader een uitreisverbod was ingesteld, stelden jullie zichzelf immers bloot aan het risico dat uw vader op de luchthaven zou worden gearresteerd. Uw tegenwerping dat zo'n uitreisverbod zeer onwaarschijnlijk was omdat (i) de tegenpartij in uw vaders rechtszaak een burger was en niet de overheid zelf en (ii) de borg een zeer hoog bedrag betrof, wat de kans op een uitreisverbod volgens u verminderde (NPO, p. 20) is louter een blote bewering van uw kant die niet ondersteund wordt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. administratief dossier). Evenmin legde u zelf documenten neer om deze bewering te ondersteunen. De vaststelling dat jullie het risico namen om met jullie eigen paspoorten het land te verlaten, hypothekeert de ernst van de door jullie geschetste vrees (cf. supra). Bovendien ondermijnt de vaststelling dat uzelf, uw vader en uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met de redenen waarom jullie besloten een paspoort aan te vragen, in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste tijdlijn van jullie vertrek uit Iran.

Dat aan deze tijdlijn geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat de verklaringen die u en uw moeder aflegden over het precieze moment waarop jullie besloten om het schoonheidssalon te sluiten, niet overeen bleken te stemmen met de sluitingsdatum die vermeld staat op de door u neergelegde documenten. Uw moeder stelde in dit verband immers dat zij besloot de zaak te sluiten omdat jullie moesten onderduiken (NPO FAT, p. 4). Pas na de arrestatie van uw vader vertelde ze aan uw werkneemsters dat ze hun werk zouden verliezen en dat het schoonheidssalon ontmanteld zou worden (NPO FAT, p. 17). Uzelf verklaarde in dit verband dat het salon ook na jullie ontvoering bleef bestaan en dat uw werkneemsters de zaak openhielden tot na uw vaders arrestatie (NPO, p. 4). Uw zus Z.B. legde op dit vlak gelijklopende verklaringen af (NPO BZ, p. 4). Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter dat het schoonheidssalon reeds op 16 ordibehesht 1398 (6 mei 2019) gesloten werd, wat een dag voor de arrestatie van uw vader is (cf. administratief dossier en NPO, p. 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen en de door u neergelegde documenten, wijzigde u plotseling uw verklaringen ter zake. U stelde ditmaal dat uw moeder de zaak inderdaad op 16 ordibehesht had gesloten, zoals het op de documenten werd aangegeven (NPO, p. 22). Het plots wijzigen van een versie van de feiten volstaat echter niet om de bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had verklaard dat de sluiting van de zaak in de maand ordibehesht plaatsvond, kan evenmin een uitleg bieden voor deze tegenstrijdigheid (NPO, p. 22). Zowel uzelf, uw moeder als uw zus verklaarden immers expliciet dat de sluiting van het schoonheidssalon pas plaatsvond na de arrestatie van uw vader (cf. supra). De vaststelling dat jullie verklaringen wat betreft het sluiten van uw schoonheidssalon niet stroken met de door u neergelegde documenten, haalt de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste tijdlijn van jullie vertrek uit Iran verder onderuit.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk (i) dat de publicaties op sociale media van uzelf en uw zus niet stroken met jullie verklaringen in verband met de omstandigheden waarin jullie ondergedoken zaten, (ii) dat jullie met jullie eigen paspoorten het land verlieten ondanks het feit dat uw vader was vrijgelaten op borg, (iii) dat uw moeder, uw vader en uzelf onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de redenen waarom jullie een paspoort aanvroegen in de maanden voorafgaand aan jullie vertrek, (iv) dat uzelf, uw zus en uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het moment waarop jullie besloten het schoonheidssalon te sluiten en (v) dat jullie herhaaldelijk ongeloofwaardige en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden in een poging om de bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren, kan niet langer geloof gehecht worden aan de door u en uw gezinsleden aangehaalde omstandigheden van jullie vertrek uit Iran. Hierdoor komt ook de oprechtheid van de door jullie aangehaalde vrees de Iraanse autoriteiten en voor de heer G.G. ernstig op de helling te staan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat jullie er niet in geslaagd zijn om de door jullie aangehaalde vrees op een geloofwaardige manier te onderbouwen.

U stelde niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat uw vader ter dood veroordeeld is door de Iraanse rechtbank en omdat u vreest dat zijn doodsvonnis bij een terugkeer zal worden uitgevoerd. Er dient echter te worden vastgesteld dat jullie verklaringen in verband met dit doodsvonnis allesbehalve overtuigend zijn. Zo kwamen jullie van dit doodsvonnis op de hoogte doordat uw oom H.Z. dit op 1 mehr 1399 (22 september 2020) tegen uw vader Z.A. had verteld (NPO, p. 16). Zowel uzelf, uw moeder A.T.F. (NPO FAT, p. 6), uw vader Z.A. (NPO AZ, p. 4 en p. 14), uw grootmoeder P.F. (NPO FZ, p. 16) als uw zus Z.B.

(NPO BZ, p. 7) legden op dit punt gelijklopende verklaringen af tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het is dan ook bijzonder opvallend dat geen van jullie het feit dat uw vader in Iran ter dood veroordeeld was, aanhaalde tijdens jullie respectievelijke gesprekken op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans vonden deze gesprekken op de DVZ pas plaats een tot twee maanden nadat jullie via uw oom H.Z. te horen gekregen dat uw vader in Iran ter dood veroordeeld was – i.e. op 28 oktober 2020 (voor uzelf), op 6 november 2020 (voor uw ouders) en op 18 november 2020 (voor uw zus Z.B. en uw grootmoeder P.F.). Gezien de ernst van de aangehaalde feiten - het gaat immers om een doodsvonnis - kan niet worden aangenomen dat jullie alle vijf zouden vergeten zijn om dit op de DVZ te vermelden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw vader, toen hem op de DVZ werd gevraagd of hij ooit door een rechtbank veroordeeld werd, in zijn antwoord geen doodsvonnis vermeldde. Hij stelde integendeel louter dat de voorlopige rechtbank hem in Iran had vrijgelaten op borg (Vragenlijst CGVS Z.A., d.d. 6 november 2020, vraag 3.2 en 3.1). Toen hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd waarom hij niets over het doodsvonnis en het telefoontje van zijn broer H.Z. had verteld op de DVZ, kwam uw vader niet verder dan te stellen dat hij het gewoon was vergeten (NPO, p. 4 en p. 13). Dit is weinig ernstig. Gezien de ernst van de feiten kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat uw vader, wanneer hem op de DVZ expliciet werd gevraagd naar eerdere veroordelingen, hij zijn eigen doodsvonnis spontaan ten berde zou brengen. In dit verband dient verder ook nog te worden opgemerkt dat uw zus Z.B. tijdens haar gesprek op de DVZ sprak over een veroordeling van uw vader in de voorwaardelijke wijs. Zij stelde immers dat haar vader, als hij veroordeeld zou worden, de hoogste straf zou krijgen (Vragenlijst CGVS Z.B., d.d. 18 november 2020, vraag 3.5). Nochtans was ook uw zus Z.B. volgens haar eigen verklaringen reeds sinds 1 mehr 1399 (22 september 2020) op de hoogte van het feit dat uw vader in Iran ter dood veroordeeld was (cf. supra). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kwam zij niet verder dan te stellen dat er waarschijnlijk een misverstand moest ontstaan zijn (NPO BZ, p. 13). Deze uitleg volstaat echter allerm minst om de bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De verklaringen van uw zus op de DVZ werden na afloop immers aan haar voorgelezen en door haar ondertekend voor akkoord. Bovendien werd uw zus bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of zij nog opmerkingen had over het gesprek op de DVZ en antwoordde zij dat dit niet het geval was (NPO BZ, p. 3). De vaststelling dat zowel uw vader als uw zus ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met het doodsvonnis van uw vader, haalt de geloofwaardigheid van dit vonnis totaal onderuit. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat ook uw eigen verklaringen op de DVZ op dit punt niet strookten met wat u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat G.G. uw oom H.Z. contacteerde om te zeggen dat hij de reputatie van uw familie volledig kapot wilde maken, waarna uw oom in shock was en een hersenbloeding kreeg (Vragenlijst CGVS, d.d. 28 oktober 2021, vraag 3.5). Deze uitspraak is echter op meerdere punten in strijd met wat u hierover op het CGVS verklaarde. Daar stelde u immers dat uw oom gebeld werd door een onbekende man en dus niet door de heer G.G. zelf (NPO, p. 16). Bovendien beweerde u op het CGVS dat de anonieme beller tegen uw oom zei dat uw vader een vijftienjarige jongen verkracht had en dat de doodstraf zou worden uitgevoerd zodra uw vader een voet op Iraans grondgebied zette (NPO, p. 16). Van enige bedreigingen naar uw familie toe maakte u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet langer gewag, en dit ondanks het feit dat er u op het CGVS expliciet werd gevraagd of er tijdens het bewuste telefoontje nog iets anders werd gezegd dan wat hierboven reeds staat opgesomd (NPO, p. 17). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS, stelde u dat u op de DVZ niet goed was begrepen en dat u de tolk op de DVZ herhaaldelijk had moeten corrigeren (NPO, p. 17). Aan deze uitleg kan echter niet het minste geloof gehecht worden. Uw verklaringen op de DVZ werden immers na afloop aan u voorgelezen en u ondertekende deze ook voor akkoord. Bovendien haalde u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen problemen met de tolk aan en dit ondanks het feit dat u expliciet werd gevraagd of u opmerkingen had in verband met het gesprek op de DVZ (NPO, p. 3). De incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen die uw vader, uw zus en uzelf aflegden in verband met het doodsvonnis dat uw vader in Iran te wachten staat en de manier waarop jullie dit in België te weten kwamen, halen de geloofwaardigheid van het bestaan van dit doodsvonnis totaal onderuit.

Het is bovendien ook hoogst bevreemdend dat jullie in het kader van de zaak die tegen uw vader werd aangespannen geen advocaat in de arm genomen hebben en dat jullie ook na het bewuste telefoontje van uw oom H.Z. geen enkele poging ondernomen hebben om via een advocaat of via jullie familieleden in Iran meer over dit doodsvonnis te weten te komen (NPO, p. 19 en NPO FZ, p. 17). Uw tegenwerping dat uw tantes die nog steeds in Iran wonen niet op de hoogte zijn omdat uw oom H.Z. stierf voordat hij hen erover kon vertellen, houdt geen steek (NPO, p. 19). U had hen immers even goed zelf kunnen vertellen wat er was gebeurd.

Dat uw tantes niet eens weten dat jullie in België verblijven en niet in Nederland, vormt evenmin een verklaring voor jullie nalaten ter zake (NPO, p. 19). Uw tantes hoeven immers niet te weten waar u verblijft

om te kunnen informeren naar het vonnis dat tegen uw vader werd uitgesproken. Dat uw tantes veel te oud zijn om zich hiermee bezig te houden, is evenmin een voldoende verklaring voor uw nalaten (NPO, p. 19). U heeft behalve uw tantes immers ook nog contact met andere kennissen in Iran en had dus ook via hen kunnen proberen om meer informatie te weten te komen, wat u naliet (NPO, p. 5 en p. 19). Ook uw overige gezinsleden ondernamen volgens uw grootmoeder geen enkele poging om meer over uw vaders doodsvonnis te weten te komen (NPO FZ, p. 17). Dat u en uw gezinsleden niet meer moeite hebben gedaan om meer informatie over uw vaders doodsvonnis te achterhalen, hoewel het hier gaat om de kern van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Het is in dit verband overigens ook veelzeggend dat u zich niet eens kon herinneren wat de naam was van de familie die uw vader valselijk van seksueel misbruik beschuldigde (NPO, p. 18). Nochtans kan gezien de ernst van de beschuldigingen en de impact die deze beschuldigingen hadden op uw leven, wel degelijk verwacht worden dat u zich deze naam nog levendig voor de geest zou kunnen halen.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk (i) de vaststelling dat jullie herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met het telefoontje van uw oom H.Z. waarin uw vaders doodsvonnis aan jullie werd meegedeeld; (ii) de vaststelling dat jullie vervolgens geen enkele moeite hebben gedaan om meer informatie te bekomen over het doodsvonnis in kwestie en (iii) de vaststelling dat u zich niet eens de naam kon herinneren van de familie die uw vader beschuldigde van het seksueel misbruik dat volgens u het voorwendsel was voor het doodsvonnis dat tegen uw vader werd uitgesproken, kan aan uw stelling dat uw vader door toedoen van de heer G.G. in Iran ter dood veroordeeld werd, niet langer geloof gehecht worden.

Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van de overige door u aangehaalde problemen met de heer G.G. ernstig op de helling te staan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uzelf en uw gezinsleden ook wat betreft de ontvoering van uzelf en uw zus Z.B. alles behalve overtuigende verklaringen aflegden. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verklaringen die uw vader Z.A. aflegde op de DVZ op dit vlak een belangrijke omissie vertoonden. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde uw vader immers dat u en uw zus Z.B. in Iran werden ontvoerd (NPO AZ, p. 4). Uw vader voegde hier bovendien spontaan aan toe dat hij ook op de DVZ over de ontvoering van zijn dochters had gepraat (NPO AZ, p. 4). Nochtans maakte uw vader deze, nochtans essentiële, feiten totaal geen gewag in zijn verklaringen afgelegd op de DVZ en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de reden waarom hij zijn land was ontvlucht (Vragenlijst CGVS AZ, vraag 3.5). Gevraagd naar een verklaring voor deze opmerkelijke omissie in zijn verklaringen op de DVZ, stelde uw vader dat hij de ontvoering op de DVZ was vergeten, deels uit verstrooidheid en deels omdat het voor hem als vader bijna onmogelijk was om zoiets uit zijn keel te krijgen (NPO AZ, p. 13). Aan deze uitleg kan echter geen geloof gehecht worden. Zij is immers strijdig met uw vaders eerdere verklaring dat hij op de DVZ wel degelijk over de ontvoering gepraat had (cf. supra). Het louter wijzigen van de eerdere verklaringen volstaat niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Bovendien volstaat uw vaders uitleg ook niet om te verklaren waarom hij een cruciale gebeurtenis als uw ontvoering vergat te vermelden op de DVZ. De vaststelling dat uw vader een essentiële gebeurtenis als de ontvoering van uzelf en uw zus niet vermeldde op de DVZ, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat ook uw moeder A.T.F. in verband met deze ontvoering tegenstrijdige verklaringen aflegde. Op de DVZ stelde uw moeder immers dat de ontvoering van u en uw zus Z.B. plaatsvond ongeveer twee maanden nadat uw vader werd ontslagen bij het bedrijf M.S. (Verklaring CGVS A.T.F., d.d. 6 november 2020, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde zij echter dat uw vader werd ontslagen op 1 azar 1397 (22 november 2018, cf. NPO FAT, p. 13), terwijl u en uw zus werden ontvoerd op 2 esfand 1397 (21 februari 2019, cf. NPO FAT, p. 13). Dit komt neer op een tijdsverschil van drie maanden tussen beide gebeurtenissen, wat tegenstrijdig is met wat uw moeder hierover op de DVZ had verklaard (cf. supra). Geconfronteerd met deze, weliswaar kleine, tegenstrijdigheid, erkende uw moeder dat zij zich vergist had op de DVZ (NPO FAT, p. 19). Uw moeder probeerde vervolgens de vastgestelde tegenstrijdigheid te milderen door op te merken dat het slechts ging om een tijdsverschil van twee en een halve maand en niet drie maanden (NPO FAT, p. 19). Deze opmerking houdt echter geen steek en kan dan ook niet gevolgd worden (cf. supra). De vaststelling dat uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u en uw zus ontvoerd werden

en deze tegenstrijdigheid bovendien probeerde te minimaliseren voor het Commissariaat-generaal, haalt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde ontvoering verder onderuit.

Dat aan de ontvoering van uzelf en uw zus Z.B. geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u en uw zus weinig overtuigende en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de omstandigheden waarin deze ontvoering plaatsvond. Zo bleek dat uw zus Z.B. tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS amper iets kon vertellen over de locatie waar jullie precies ontvoerd werden. Zo herinnerde ze zich niet hoe de steeg waar de ontvoering plaatsvond heette of hoe ver de steeg verwijderd was van jullie woning (NPO BZ, p. 10). Evenmin kon ze zich herinneren of jullie vanaf de hoofdweg linksaf dan wel rechtsaf moesten om deze steeg in te slaan (NPO BZ, p. 11). Dit is op zich al bevreemdend, gezien het volgens uw zus ging om een steeg die jullie in het verleden wel vaker genomen hadden omdat de kortste weg van de winkel naar huis via die steeg verliep (NPO BZ, p. 10). Bovendien staken deze verklaringen van uw zus ook niet met wat uzelf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde over de plek waar jullie ontvoerd werden. U stelde immers dat steeg waar jullie ontvoerd werden vlak bij jullie huis was (NPO, p. 11). Toen jullie van de winkel waar jullie boodschappen gedaan hadden terugkeerden naar huis, bereikten jullie deze steeg door linksaf te slaan (NPO, p. 11). Het ging om een doodlopende steeg en aan het einde van deze steeg bevond zich jullie gezinswoning (NPO, p. 11). De naam van deze steeg was bovendien dezelfde als die van het adres van jullie gezinswoning in Karaj (NPO, p. 11). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheden tussen uw eigen relaas en dat van uw zus, stelde u dat uw zus zich deze zaken niet kon herinneren omdat ze een angstaas is en heel timide. Bovendien is uw zus volgens u ook heel fragiel, heeft ze geen richtingsgevoel, verdwaalde ze als kind continu en moet ze altijd heel lang nadenken voor ze met een antwoord komt op zelfs de meest simpele vragen (NPO, p. 21). Aan deze uitleg kan echter niet het minste geloof gehecht worden. Uw zus Z.B. haalde immers noch op de DVZ, noch op het CGVS medische problemen aan toen haar hiernaar werd gevraagd (NPO BZ, p. 3 en Vragenlijst Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden Z.B., d.d. 18 november 2020). Bovendien bleek uit het persoonlijk onderhoud met uw zus dat zij haar asielsrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten (NPO BZ). De tegenstrijdige verklaringen die u en uw zus aflegden in verband met de locatie waar jullie werden ontvoerd, halen de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde ontvoering verder onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk de tegenstrijdige verklaringen die uw vader en uw moeder aflegden over de ontvoering van uzelf en uw zus en de onderling tegenstrijdige verklaringen die uw zus en uzelf aflegden over de omstandigheden waarin deze ontvoering plaatsvond, leidt tot de conclusie dat aan deze ontvoering geen geloof gehecht kan worden.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan (i) uw stelling dat u in de drie maanden voor uw vertrek uit Iran ondergedoken leefde uit vrees voor de heer G.G.; (ii) uw stelling dat uw vader door toedoen van de heer G.G. in Iran ter dood veroordeeld werd en (iii) uw stelling dat u en uw zus in Iran door de heer G.G. werden ontvoerd, dient ook ernstig getwijfeld te worden aan de overige door u aangehaalde problemen die u en uw gezinsleden met de heer G.G. zouden hebben gekend.

Dat u door de heer G.G. werd verkracht tijdens de ontvoering, kan niet gevolgd worden aangezien de ontvoering zelf totaal ongeloofwaardig is (NPO, p. 10). Dat de heer G.G. er na afloop van uw verkrachting mee zou bedreigd hebben dat uw zus zijn volgende slachtoffer zou zijn, is om diezelfde reden evenmin geloofwaardig (NPO, p. 10). Doordat geen geloof gehecht wordt aan de hierboven opgesomde gevolgen die uw conflict met de heer G.G. had voor het leven van uzelf en uw gezinsleden, dient bovendien ook ernstig getwijfeld worden aan de door u aangehaalde oorzaak van dat conflict, i.e. dat de heer G.G. u zonder uw toestemming tot zijn bruid wilde maken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen ook op dit punt niet konden overtuigen. Zo stelde u dat u de heer G.G. leerde kennen omdat hij een goede vriend was van A.T., de voormalige echtgenoot van uw grootmoeder P.F. (NPO, p. 9). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen wat betreft de relatie tussen de heer G.G. en de heer A.T. niet strookten met de verklaringen van uw grootmoeder P.F., noch met uw eigen verklaringen op de DVZ. Op de DVZ verklaarde u immers dat de heer G.G. de heer A.T. onder druk zette om van uw grootmoeder te scheiden omdat de heer A.T. anders zijn werk zou verliezen. De heer A.T. werkte volgens u immers voor de heer G.G., net zoals uw vader dat deed (Verklaring CGVS, d.d. 28 oktober 2020, vraag 3.5). Deze verklaringen staken echter niet met die van uw grootmoeder P.F. tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zij stelde immers expliciet dat haar voormalige echtgenoot A.T. niet voor de heer G.G. werkte en dat hij dit ook in het verleden nooit had gedaan (NPO P.F., d.d. 27 september 2021, p. 14).

Ook uzelf verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat twee dagen na het persoonlijk onderhoud met uw grootmoeder plaatsvond, plots dat de heer A.T. niet voor de heer G.G. werkte (NPO,

p. 18). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring op het CGVS en wat u hierover eerder op de DVZ had verklaard, stelde u dat uw exacte woorden op de DVZ waren: A.T. deed alles voor G.G. U voegde hieraan toe dat er waarschijnlijk een verkeerde interpretatie ontstond van uw woorden (NPO, p. 18). Deze uitleg kan echter niet gevolgd worden. In uw verklaringen op de DVZ verwijst u immers niet slechts een keer maar tot twee keer toe expliciet naar het feit dat de heer A.T. voor de heer G.G. werkte (cf. supra). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ na afloop aan u voorgelezen en ondertekende u deze ook voor akkoord. U haalde het door u vermelde interpretatieprobleem ook niet aan toen u bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog opmerkingen had bij het gesprek op de DVZ (cf. supra). Uw herhaaldelijke tegenstrijdige verklaringen in verband met de relatie tussen de heer A.T. en de heer G.G., halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat de voormalige echtgenoot van uw grootmoeder een goede vriend van de heer G.G. was, totaal onderuit. Overigens stemt het in dit verband ook tot nadenken dat u noch uzelf, noch uw gezinsleden ook maar één foto konden neerleggen waarop een van jullie samen met de heer G.G. te zien is (NPO, p. 8). Uw tegenwerping dat de heer G.G. niet het type was dat foto's maakte in de privésfeer omdat hij geen doorsnee burger is en omdat hij gewikkeld is in geheimzinnigheid, kan in het licht van bovenstaande vaststellingen maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 8). Dit geldt des te meer aangezien jullie evenmin foto's neerlegden waarop de heer G.G. te zien is samen met de heer A.T. (NPO BZ, p. 6). Door de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop de heer A.T. en de heer G.G. elkaar leerden kennen en bovendien op geen enkele andere manier de vriendschapsband tussen de heer A.T. en de heer G.G. aantoonde, kan aan het bestaan van deze vriendschap niet langer geloof gehecht worden. Hierdoor kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw bewering dat de heer G.G. u - tegen de zin van uzelf uw familie in - als tijdelijke bruid wilde.

Doordat uw stelling dat de heer G.G. u als bruid wilde ongeloofwaardig is, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw stelling dat de heer G.G. u herhaaldelijk telefonisch bedreigde (NPO, p. 17). Om diezelfde reden kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat de heer G.G. de echtgenoot van uw grootmoeder P.F. ertoe aanzette om van haar te scheiden (NPO, p. 9). Het was immers precies omdat uw grootmoeder de heer G.G. hinderde in zijn streven om met u te trouwen, dat de heer G.G. haar echtgenoot tot die scheiding aanzette (NPO FZ, p. 8 en p. 15). Evenmin kan om bovenstaande redenen geloof gehecht worden aan uw stelling dat G.G. uw verloofde M.M. bedreigde en hem dwong om zijn verlovings met u af te breken (NPO, p. 10). Het was immers omwille van het feit dat de heer G.G. met u wou trouwen, dat hij uw verloofde volgens uw verklaringen onder druk zette (NPO, p. 10). Om diezelfde reden kan evenmin geloof gehecht worden aan uw stelling dat het ontslag van uw vader bij het bedrijf M.S. een poging van de heer G.G. was om u en uw familie te treffen (NPO, p. 9 en p. 10).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aan de door u aangehaalde motieven om Iran te verlaten kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Uw stelling dat u twintig jaar geleden al had kunnen emigreren naar het buitenland aangezien uw grootmoeder P.F. destijds over een verblijfsvergunning in de Verenigde Staten beschikte, volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (NPO, p. 22). De loutere vaststelling dat u en uw gezinsleden in het verleden niet besloten te emigreren toen jullie daar de kans toe hadden, impliceert immers niet dat jullie zo'n beslissing in een later stadium niet alsnog zouden kunnen nemen. Bovendien houdt de vaststelling dat u in het verleden niet besloot om te emigreren op geen enkele manier verband met de door u aangehaalde motieven voor uw vertrek in september 2019 en heeft deze vaststelling dus ook geen enkele invloed op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze motieven.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Dat de heer G.G. in Iran een invloedrijk persoon is, impliceert niet dat u of een van uw gezinsleden problemen met hem heeft gekend en heeft dus geen invloed op de bovenstaande beslissing.

Dat uw vader voor het bedrijf M.S. werkte en door datzelfde bedrijf ontslagen werd op 1 azar 1397 (22 november 2018), wordt in deze beslissing niet betwist. Het loutere feit dat uw vader ontslagen werd door een bedrijf waarvan de heer G.G. bewindvoerder was, is op zich echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien vormt de vaststelling dat uw vader door het bedrijf van de heer G.G. ontslagen werd ook geen bewijs voor uw stelling dat de heer G.G. met u wilde trouwen en u vervolgens bedreigde, ontvoerde en verkrachtte. Evenmin vormt het feit dat uw vader door de heer G.G. ontslagen werd enig bewijs voor uw

stelling dat uw vader op aansturen van de heer G.G. in Iran beschuldigd werd van seksueel misbruik van een vijftienjarige. Dat u in Karaj een schoonheidssalon uitbaatte, wordt in deze beslissing niet betwist. De datum waarop uw moeder dat salon liet stopzetten, werd hierboven al uitvoerig besproken. Dat jullie de gezinswoning verkochten voor jullie vertrek uit Iran, wordt in deze beslissing niet betwist. Ook indien jullie het land om andere dan de door jullie aangehaalde redenen zouden verlaten hebben, is het immers niet ondenkbaar dat jullie daarbij in de maanden voorafgaand aan jullie vertrek de gezinswoning verkocht zouden hebben.

De door u neergelegde foto's van uw verloving met M.M. kunnen de bovenstaande beslissing evenmin ombuigen. Deze foto's illustreren immers louter dat u zich in Iran met M.M. verloofde. Zij hebben echter geen enkele bewijswaarde wat betreft de omstandigheden waarin deze verloving verbroken werd. Het stemt in dit verband overigens ook tot nadenken dat uw vader Z.A. het verbreken van uw verloving met M.M. op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde en dit ondanks het feit dat hem herhaaldelijk werd gevraagd om alle redenen voor jullie vertrek uit Iran op te sommen (NPO AZ, p. 7 en p. 14). Bovendien is het loutere feit dat de heer G.G. uw verloofde ertoe aanzette om van de verloving te verbreken, zelfs indien het geloofwaardig zou zijn (quod non), onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde foto's die u maakte in de gevangenis toen u daar een bezoek bracht aan uw vader Z.A., volstaan evenmin om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw vader is immers slechts op 1 van deze foto's te herkennen. Uit de door u neergelegde foto's blijkt bovendien op geen enkele manier om welke reden uw vader in de gevangenis opgesloten zat. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra).

De door u neergelegde kopie van de borgstelling die door de rechter aan uw vader Z.A. werd toegekend, kan bovenstaande beslissing evenmin in een ander daglicht plaatsten. Hoewel het door u neergelegde document vermeldt dat uw vader werd vrijgelaten omwille van seksueel misbruik en hoewel dit document volgens analyse van de onderzoeksdienst Cedoca vormelijk in orde lijkt (cf. administratief dossier), dienen toch enkele vraagtekens te worden geplaatst bij de bewijswaarde van het door u neergelegde document. Naast het feit dat het hier enkel gaat om een kopie, waardoor de authenticiteit van dit document nauwelijks te achterhalen is, legden uw moeder A.T.F. en uw vader Z.A. tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS ook tegenstrijdige verklaringen af over de datum wanneer en de manier waarop jullie dit document verkregen. Uw moeder A.T.F. stelde immers dat de borg al op 18 ordibehesht 1398 (8 mei 2019) werd toegekend maar pas op 22 ordibehesht 1398 (12 mei 2019) werd verzegeld. Uw moeder stelde dat dit doorgestoken kaart was met de bedoeling uw vader een paar dagen langer dan nodig in de gevangenis te houden. Het is hierbij belangrijk om op te merken dat uw moeder deze uitspraken pas deed nadat de tolk geconstateerd had dat het bewuste document gedateerd was op 18 ordibehesht 1398 (8 mei 2019). Nog los van het feit dat het weinig plausibel is dat de rechter uw vader een borg zou toekennen als het zijn bedoeling was om uw vader langer dan nodig in de gevangenis te houden, is het ook zeer opmerkelijk dat uw vader hierover niets vertelde tijdens zijn eigen persoonlijk onderhoud op het CGVS. Volgens uw vader bepaalde de rechter immers slechts op 21 ordibehesht 1398 (11 mei 2019) dat er een borg zou worden ingesteld in zijn zaak (NPO AZ, p. 13). De onderling tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen van uw ouders aangaande de door u neergelegde borgstelling ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling dat het een authentiek document betreft. Hier kan voor de volledigheid nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra).

Dat u op 18 september het vliegtuig nam vanuit Teheran met uw eigen paspoort, wordt in deze beslissing niet betwist. Evenmin wordt getwijfeld aan uw stelling dat uw oom H.Z. na uw vertrek uit Iran is overleden. De door u neergelegde foto's van zijn rouwprentje en zijn graf bieden echter op geen enkele manier uitsluitsel wat betreft de oorzaak van zijn overlijden en kunnen uw relaas dan ook niet ondersteunen.

De door u neergelegde brief van uw psychologe K. Mojgan kan de hierboven gemaakte vaststellingen tot slot evenmin ombuigen.

Dit attest geeft weliswaar aan dat u last heeft van symptomen van een posttraumatisch stress-syndroom zoals permanente angstaanvallen, een gevoel van onzekerheid, droefheid en woede, vermoeidheid en concentratieproblemen en dit omwille van het feit dat u in Iran seksueel werd misbruikt. In dit attest wordt

echter niet vermeld of aan de hierboven vermelde constataties een objectief neuro-psychologisch onderzoek voorafging. Verder kan nog worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Bovendien komt de geloofwaardigheid van de door uw psychologe neergeschreven symptomen ook op de helling te staan door de vaststelling dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde wat betreft uw door diezelfde psychologe voorgeschreven medicatiegebruik (cf. supra). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat het door u neergelegde psychologisch attest slechts dateert van 27 september 2021, i.e. twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en dit terwijl uit de door uw moeder neergelegde documenten blijkt dat uw vader Z.A. diezelfde psychologe reeds sinds november 2020 bezoekt (cf. administratief dossier).

Het feit dat u in België bij een psychologe in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/ psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

In het verzoek om internationale bescherming van uw moeder A.T.F. (O.V (...)), uw vader Z.A. (O.V. (...)), uw grootmoeder P.F. (...) en uw zus Z.B. (O.V.(...)) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoekster, A.T.F., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 29/10/2019
Overdracht CGVS: 02/12/2020

U werd op 22 september 2021 van 09u16 tot 13u30 en van 18u15 tot 18u32 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran, Iran. U woonde in Iran in de stad Karaj samen met uw echtgenoot Z.A. (O.V (...)) en uw dochters Z.B. (O.V. (...)) en Z.N. (O.V. (...)). Uw moeder P.F. (O.V. (...)) woonde samen met haar echtgenoot, uw stiefvader A.T., in Kerlardasht (Iran). Uw stiefvader A.T. was goed bevriend met G.G., die de eigenaar was van het bedrijf M.S. In 1390 (Iraanse kalender, komt overeen met 2011-2012 in de westerse kalender) begon uw echtgenoot op voorspraak van uw stiefvader te werken voor het bedrijf van de heer G.G. Het begon u op te vallen dat de heer G.G. steeds aanwezig was wanneer u met uw gezin bij uw moeder op familiebezoek ging. In de zomer van 1395 (zomer van 2016) liet de heer G.G. aan uw stiefvader weten dat hij uw dochter Z.N. als sigheh (Perzische term voor een tijdelijke bruid) wilde. Uw moeder was razend op haar echtgenoot omdat die het verzoek van de heer G.G. niet meteen had geweigerd maar het integendeel had aangemoedigd. Uw familie wilde niet dat Z.N. een tijdelijk huwelijk met de heer G.G. zou aangaan omdat hij reeds getrouwd was en drie kinderen had, omdat hij veel ouder was dan haar, omdat hij corrupt was en regelmatig opium rookte en omdat hij nooit een geschikte echtgenoot zou kunnen zijn. Bovendien vonden jullie het voorstel beledigend voor uw dochter. De heer G.G. begon vervolgens uw dochter Z.N. telefonisch lastig te vallen. Hij probeerde haar met financiële beloftes te overtuigen met hem een tijdelijk huwelijk af te sluiten, wat uw dochter erg overstuur maakte.

Uw moeder P.F. viel een paar keer uit tegen haar echtgenoot en de heer G.G. omwille van deze telefoontjes. Zij bedreigde de heer G.G. ermee dat ze alles tegen diens echtgenote N.A. zou vertellen. In khordad 1396 (mei-juni 2017) kwam het door dit alles tot een scheiding tussen uw moeder en A.T. A.T.

dwong uw moeder om afstand te doen van haar bruidsschat, waardoor ze met lege handen te staan kwam en bij uw gezin introk. In farvardin 1397 (maart/april 2018) verloofde uw dochter Z.N. zich met haar geliefde M.M. Deze verlovings vond plaats terwijl de heer G.G. zich in het buitenland bevond. Toen hij na zijn terugkeer te weten kwam dat Z.N. zich had verloofd, begon de heer G.G. uw dochter telefonisch te bedreigen. Hij dreigde ermee haar en haar zus zodanig te zullen verminken dat niemand hen nog zou durven aankijken. Hij dreigde er ook mee om Z.N.'s hele familie uit te roeien tot ze op haar knieën zou smeken om haar als sigheh aan te nemen. U maakte zich hierdoor zorgen over uw veiligheid. Op 1 azar 1397 (22 november 2018) werd uw echtgenoot Z.A. ontslagen door het bedrijf waarvoor hij werkte en waarvan de heer G.G. bewindvoerder was. Hierdoor werd uw echtgenoot ernstig depressief. Op 2 esfand 1397 (21 februari 2019) kwamen uw dochters Z.N. en Z.B. niet terug naar huis nadat ze boodschappen gingen doen in jullie straat. Jullie kregen diezelfde dag nog telefoon van een anonieme beller die ermee dreigde dat jullie, als jullie tegen iemand zou vertellen wat er was gebeurd of als jullie naar de politie zou stappen, zelfs de lijken van jullie dochters niet meer zouden terugzien. Pas de volgende dag kwamen uw dochters terug thuis. Ze waren allebei bedekt met modder en waren al hun spullen kwijt. Uw dochter Z.N. kon haar ogen zelfs niet meer opendoen van het huilen. Volgens wat uw dochter Z.B. u vertelde, werden ze verdoofd met een prop onder hun neus en ontwaakten ze terwijl ze geblinddoekt waren en vastgebonden zaten op een stoel. Uw dochter Z.N. werd door enkele mannen weggesleurd naar een andere kamer en werd pas na enkele uren terug gebracht naar de kamer waar Z.B. verbleef. Z.N. zelf wilde niet praten over wat er is gebeurd maar was heel erg overstuur. Uw dochters werden vervolgens geblinddoekt en met de handen vastgebonden uit een auto geduwd nabij een verlaten industrieterrein in de buurt van Karaj. Een voorbijganger vond hen en regelde een taxi voor hen om naar huis terug te keren. Twee of drie dagen na dit incident besloot uw moeder P.F. om contact op te nemen met G.A., een geestelijke die een gemeenschappelijke vriend was van de heer G.G. en uw stiefvader en die een kantoor had op de tapijtenmarkt. Uw moeder hoopte dat de heer G.G. zich dankzij de interventie van de heer G.A. gedeisd zou houden, maar dit was niet het geval. De heer G.G. was in alle staten omdat zijn reputatie op de markt door de interventie van de heer G.A. een deuk had opgelopen. Hij bedreigde uw schoonmoeder telefonisch en zei dat hij het haar betaald zou zetten. Daarna belde de heer G.G. naar Z.N. en zei hij dat hij iets zou doen waarbij al het vorige dat haar was overkomen in het niets verzonk. In farvardin 1398 (maart-april 2019) verbrak Z.N.'s verloofde M.M. zijn relatie met haar. Toen u hem hier telefonisch over sprak, vertelde hij u dat hij niet dieper kon ingaan op de echte reden voor de breuk, maar dat Z.N. het wel wist. Uw dochter was echter niet bereid om meer uitleg te verschaffen. Z.N. was er intussen mentaal heel slecht aan toe en kreeg bovendien nog steeds geregeld dreig telefoons van de heer G.G. Op dinsdag 17 ordibehesht 1398 (7 mei 2019) werd uw echtgenoot Z.A. gearresteerd op beschuldiging van verkrachting van een minderjarige jongen. U gaat er vanuit dat de heer G.G. achter deze beschuldiging zat en dat hij op deze manier de reputatie van uw familie wilde besmeuren, als wraak voor het feit dat uw moeder zijn reputatie op de markt besmeurd had. Na betaling van een borgstelling van 50 miljoen toman werd uw echtgenoot vijf dagen na zijn arrestatie terug vrijgelaten. De rechter merkte hierbij op dat indien de familie van het slachtoffer de klacht niet introk, het vonnis voor uw echtgenoot de doodstraf zou zijn. Na overleg met uw zus I., die in Nederland woont, besloten jullie om met de hele familie het land te verlaten. Uw dochters vonden een smokkelaar die in ruil voor 450 miljoen toman een onderduikadres regelde en voor jullie alle vijf een visum aanvroeg bij de Italiaanse ambassade. Midden khoradad 1398 (begin juni 2019) dook u samen met uw moeder, echtgenoot en twee dochters onder in een privé-woning in de wijk Eslam Shahr. Op 30 mordad 1398 (21 augustus 2019) hadden jullie een afspraak bij de Italiaanse ambassade. Op 24 shahrivar 1398 (15 september 2019) kregen jullie een Schengenvisum uitgereikt. Op 27 shahrivar 1398 (18 september 2019) vlogen jullie met jullie eigen paspoorten vanuit Teheran via Turkije naar Milaan (Italië), waar uw zus en haar echtgenoot jullie opwachtten. Vervolgens bleven jullie gedurende ongeveer vijftien dagen bij uw zus in Nederland omdat uw echtgenoot zodanig overstuur was dat hij niet in staat was om verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Jullie durfden niet in Nederland een verzoek om internationale bescherming indienen omdat uw stiefvader A.T., die ook de stiefvader was van uw zus I., het adres van uw zus in Nederland kent. Bovendien heeft de heer G.G. ook een verblijfsstatuut in Duitsland en verblijft hij er regelmatig, waardoor u vreesde dat hij u in Nederland zou kunnen vinden bij uw zus. Jullie verbleven vervolgens ongeveer twee weken op een camping in Lanaken (België) waar uw zus een standplaats had. Op 29 oktober 2019 vroegen jullie in België internationale bescherming aan. Op 1 mehr 1399 (22 september 2020) kreeg uw echtgenoot telefoon van zijn broer H.Z. Die vertelde dat hij was gebeld door een anonieme man, die hem vertelde dat uw echtgenoot door de rechtbank ter dood veroordeeld was wegens een zedenmisdrijf met een vijftienjarige jongen. Uw echtgenoot legde aan zijn broer uit wat er in werkelijkheid gebeurd was en waarom hij het land was ontvlucht. H.Z. was hierdoor zodanig overstuur dat hij het gesprek voortijdig moest beëindigen. Diezelfde nacht kreeg H.Z. in zijn slaap een hersenbloeding of herseninfarct. Hij lag hierna nog een week in coma waarna hij overleed.

Bij terugkeer naar Iran vreest u uw echtgenoot te zullen verliezen omwille van de doodstraf die tegen hem is uitgesproken. Daarnaast vreest u ook dat uw dochters door toedoen van de heer G.G. in Iran in een vuile, smerige wereld terecht zullen komen. U vreest verder ook dat uzelf en uw moeder aan jullie lot zullen overgelaten worden of dat jullie zullen afgemaakt worden zonder dat er een haan naar kraait.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraans paspoort (d.d. 24 april 2019, geldigheidsduur 5 jaar); uw shenasnameh (Iraans geboorteboekje); uw karte melli (nationale kaart); het Iraans paspoort van uw echtgenoot Z.A. (d.d. 24 april 2019, geldigheidsduur 5 jaar); de shenasnameh (Iraans geboorteboekje) van uw echtgenoot Z.A.; de karte melli (nationale kaart) van uw echtgenoot Z.A.; het Iraans rijbewijs van uw echtgenoot Z.A.; uw huwelijksakte inclusief gecertificeerde vertaling; 12 foto's en screenshots met info in verband met G.G.; 2 foto's van de zoon van de heer G.G. die zelfmoord pleegde; 22 documenten van de afdeling human resources in verband met het arbeidscontract van uw echtgenoot Z.A. bij het bedrijf M.S.; de mutualiteitsboekjes van uw dochters, waaruit blijkt dat hun vader bij M.S. werkte; een attest dat u diende in te dienen bij de bank en waaruit blijkt dat uw echtgenoot bij M.S. werkte (d.d. 3 aban 1395 i.e. 24 oktober 2016); 8 foto's van de verloving van uw dochter Z.N. met M.M.; een kopie van de ontslagbrief van uw echtgenoot bij M.S. (d.d. 1 azar 1397, i.e. 22 november 2018); een kopie van een attest van de verzekering in verband met de werkloosheid van uw echtgenoot Z.A. (d.d. 15 azar 1397, i.e. 6 december 2018); 29 foto's in verband met de arrestatie van uw echtgenoot Z.A.; een kopie van een document in verband met de borgstelling van uw echtgenoot Z.A. (d.d. 18 ordibehesht 1398 of 8 mei 2019); drie foto's waarop uw schoonbroer H.Z. te zien is samen met uw echtgenoot Z.A. en andere familieleden; drie foto's van de grafsteen en het rouwprentje van H.Z.; en twee brieven van de psychologe K. Mojgan in verband met de psychologische situatie van uw echtgenoot Z.A. (d.d. 1 november 2020 en 20 september 2021).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U gaf immers op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u liefst een vrouwelijke tolk wilde voor uw gesprek op het CGVS en dit omdat u beschaamd was om over sommige zaken met een man te spreken. U zegt die zaken liever tegen een vrouw (Vragenlijst CGVS A.T.F., d.d. 6 november 2020, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een vrouwelijke tolk voorzien.

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u daarnaast aan dat u lijdt aan diabetes. U voegde hier echter aan toe dat dit geen invloed zou hebben op uw persoonlijk onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud A.T.F., d.d. 22 september 2020, p. 3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw dochter, Z.N. (O.V. (...)). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:
[idem bestreden beslissing eerste verzoekster]*

Doordat aan het vluchtrelaas uit Iran van uw dochter geen geloof werd gehecht, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw eigen vluchtrelaas. De redenen waarom u het land verliet zijn immers dezelfde als de redenen die uw dochter aanhaalde.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan de identiteit en nationaliteit van uzelf en uw echtgenoot wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan het feit dat jullie in Iran gehuwd zijn. Dat uw echtgenoot voor het bedrijf M.S. werkte en door datzelfde bedrijf ontslagen werd op 1 azar 1397 (22 november 2018), wordt in deze beslissing niet betwist. Het loutere feit dat uw echtgenoot ontslagen werd door een bedrijf waarvan de heer G.G. bewindvoerder was, is op zich echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien vormt de vaststelling dat uw echtgenoot door het bedrijf van de heer G.G. ontslagen werd ook geen bewijs voor uw stelling dat de heer G.G. met uw dochter wilde trouwen en haar vervolgens bedreigde en ontvoerde. Evenmin vormt het feit dat uw echtgenoot door de heer G.G. ontslagen werd enig bewijs voor uw stelling dat hij vervolgens op aansturen van de heer G.G. in Iran beschuldigd werd van seksueel misbruik van een vijftienjarige. Dat de zoon van de heer G.G. zelfmoord pleegde is voor deze beslissing niet relevant. De door u neergelegde foto's van de verloving van uw dochter Z.N. met M.M. hebben geen enkele bewijswaarde wat betreft de omstandigheden waarin en de redenen waarom deze verloving verbroken werd. De door u neergelegde foto's die uw dochter Z.N. maakte in de gevangenis toen zij daar een bezoek bracht aan uw echtgenoot Z.A., volstaan evenmin om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw echtgenoot is immers slechts op 1 van de 29 foto's te herkennen. Uit de door u neergelegde foto's blijkt bovendien op geen enkele manier om welke reden uw echtgenoot in de gevangenis opgesloten zat. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra). Die laatste opmerking geldt ook voor de door u neergelegde kopie van de borgstelling die door de rechter aan uw echtgenoot Z.A. werd toegekend. Dat uw schoonbroer H.Z. na uw vertrek uit Iran is overleden, wordt in deze beslissing niet betwist. De door u neergelegde foto's van zijn rouwprentje en zijn graf bieden echter op geen enkele manier uitsluitend wat betreft de oorzaak van zijn overlijden en kunnen uw relaas dan ook niet ondersteunen.

De door u neergelegde brieven van de psychologe K. Mojgan kunnen de hierboven gemaakte vaststellingen tot slot evenmin ombuigen. Deze attest geeft weliswaar aan dat uw echtgenoot last heeft van een ernstige depressie, wat zich uit in onder andere nachtmerries, hoofdpijn, slaapproblemen en een permanent gevoel van angst en isolement. Volgens uw psychologe is dit te wijten aan de gebeurtenissen die uw echtgenoot heeft meegemaakt in Iran. In dit attest wordt echter niet vermeld of aan de hierboven vermelde constataties een objectief neuro-psychologisch onderzoek voorafging. Verder kan nog worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het feit dat uw echtgenoot in België bij een psychologe in behandeling is, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

In het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot Z.A. O.V. (...), uw moeder P.F. (...) en uw dochter Z.B. (O.V. (...)) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, Z.A., luidt als volgt:

U werd op 22 september 2021 van 14u40 tot 18u08 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ghazvin (Iran). U woonde in Iran in de stad Karaj samen met uw echtgenote A.T.F. (O.V. (...)) en uw dochters Z.B. (O.V. (...)) en Z.N. (O.V. (...)). Uw schoonmoeder P.F. (O.V. (...)) woonde samen met haar echtgenoot A.T. in Kerlardasht (Iran). A.T. was goed bevriend met G.G., die de eigenaar was van het bedrijf M.S. In 1390 (Iraanse kalender, komt overeen met 2011-2012 in de westerse kalender) begon u op voorspraak van A.T. te werken voor het bedrijf van de heer G.G. Het begon u op te vallen dat de heer G.G. steeds aanwezig was wanneer u met uw gezin bij uw moeder op familiebezoek ging. In de zomer van 1395 (zomer van 2016) liet de heer G.G. aan de heer A.T. weten dat hij uw dochter Z.N. als sigheh (Perzische term voor een tijdelijke bruid) wilde. Uw schoonmoeder was razend op haar echtgenoot omdat die het verzoek van de heer G.G. niet meteen had geweigerd maar het integendeel had aangemoedigd. Uw familie wilde niet dat Z.N. een tijdelijk huwelijk met de heer G.G. zou aangaan omdat hij reeds getrouwd was en drie kinderen had, omdat hij veel ouder was dan haar, omdat hij corrupt was en regelmatig opium rookte en omdat hij nooit een geschikte echtgenoot zou kunnen zijn. Bovendien vonden jullie het voorstel beledigend voor uw dochter. De heer G.G. begon vervolgens uw dochter Z.N. telefonisch lastig te vallen. Hij probeerde haar met financiële beloftes te overtuigen met hem te trouwen, wat uw dochter erg overstuur maakte. Uw schoonmoeder P.F. viel een paar keer uit tegen haar echtgenoot en de heer G.G. omwille van deze telefoontjes. Zij bedreigde de heer G.G. ermee dat ze alles tegen diens echtgenote N.A. zou vertellen. In khordad 1396 (mei-juni 2017) kwam het op aandringen van de heer G.G. uiteindelijk tot een scheiding tussen uw schoonmoeder en A.T. Uw schoonmoeder kwam met lege handen te staan en trok bij uw gezin in. Uw dochter Z.N. werd ondertussen aan de lopende band telefonisch lastig gevallen door de heer G.G. Op 1 azar 1397 (22 november 2018) werd u ontslagen door het bedrijf waarvoor u werkte en waarvan de heer G.G. bewindvoerder was. Voor dit ontslag werd geen verklaring gegeven, maar volgens u was het een wraakactie van de heer G.G. Op 2 esfand 1397 (21 februari 2019) kwamen uw dochters Z.N. en Z.B. niet terug naar huis nadat ze boodschappen gingen doen in jullie straat. Jullie kregen diezelfde dag nog telefoon van een anonieme beller die ermee dreigde dat jullie, als jullie tegen iemand zou vertellen wat er was gebeurd of als jullie naar de politie zou stappen, zelfs de lijken van jullie dochters niet meer zouden terugzien. Pas de volgende dag kwamen uw dochters terug thuis, huilend, met schrammen op hun armen en handen, met gescheurde kleding, vies en bedekt onder de modder. Volgens wat uw dochter Z.B. vertelde, werden ze verdoofd met een prop onder hun neus en ontwaakten ze terwijl ze geblinddoekt waren en vastgebonden zaten op een stoel. Uw dochter Z.N. werd door enkele mannen weggesleurd naar een andere kamer en werd pas na enkele uren teruggebracht naar de kamer waar Z.B. verbleef. Z.N. zelf wil niet praten over wat er is gebeurd maar was heel erg overstuur. Uw dochters werden vervolgens geblinddoekt en met de handen vastgebonden uit een auto geduwd nabij een verlaten industrieterrein in de buurt van Karaj. Een voorbijganger vond hen en regelde een taxi voor hen om naar huis terug te keren. Twee of drie dagen na dit incident besloot uw schoonmoeder P.F. om contact op te nemen met een geestelijke die een gemeenschappelijke vriend was van de heer G.G. en de heer A.T. en die een kantoor had op de tapijtenmarkt. Uw schoonmoeder hoopte dat de heer G.G. zich dankzij de interventie van deze geestelijke gedeisd zou houden, maar dit was niet het geval. De heer G.G. was in alle staten omdat zijn reputatie op de markt hierdoor een deuk had opgelopen. Hij bedreigde uw schoonmoeder telefonisch en zei dat hij haar het leven zuur zou maken en haar een lesje zou leren. Op dinsdag 17 ordibehesht 1398 (7 mei 2019) werd u gearresteerd op beschuldiging van verkrachting van een minderjarige jongen. U gaat er vanuit dat de heer G.G. achter deze beschuldiging zat en dat hij op deze manier de reputatie van u en uw familie wilde besmeuren, als wraak voor het feit dat uw schoonmoeder zijn reputatie op de markt besmeurd had. U had geen toegang tot uw diabetesmedicatie tijdens de eerste nacht van uw opsluiting en u voelde zich fysiek heel slecht. Tijdens de ondervragingen werd u herhaaldelijk met de vuist op het hoofd geslagen, waardoor uw trommelvlies gescheurd was en uw gehoor permanent beschadigd geraakte. Na betaling van een borgstelling van 50 miljoen toman werd u vijf dagen na uw arrestatie terug vrijgelaten. De rechter merkte hierbij op dat indien de familie de klacht niet introk, uw vonnis de doodstraf zou zijn. Na overleg met uw schoonzus I., die in Nederland woont, besloten jullie om met de hele familie het land te verlaten. Uw dochters vonden een smokkelaar die in ruil voor 450 miljoen toman een onderduikadres regelde en voor jullie alle vijf een visum aanvroeg bij de Italiaanse ambassade. Midden khoradad 1398 (begin juni 2019) dook u samen met uw moeder, echtgenoot en twee dochters onder. Op

30 mordad 1398 (21 augustus 2019) hadden jullie een afspraak bij de Italiaanse ambassade. Op 24 shahrivar 1398 (15 september 2019) kregen jullie een Schengenvizum uitgereikt. Op 27 shahrivar 1398 (18 september 2019) vlogen jullie met jullie eigen paspoorten vanuit Teheran via Turkije naar Milaan (Italië), waar uw schoonzus en haar echtgenoot jullie opwachtten. Vervolgens bleven jullie gedurende ongeveer vijftien dagen bij uw schoonzus in Nederland omdat u zodanig overstuurd was dat u niet in staat was om verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Jullie verbleven vervolgens ongeveer twee weken op een camping in Lanaken (België) waar uw schoonzus een standplaats had. Op 29 oktober 2019 vroegen jullie in België internationale bescherming aan. Op 1 mehr 1399 (22 september 2020) kreeg u telefoon van uw broer H.Z. die was gebeld door een anonieme man, die hem verteld had dat u door de rechtbank ter dood veroordeeld was wegens een zedenmisdrijf met een vijftienjarige jongen. U legde aan uw broer uit wat er in werkelijkheid gebeurd was en waarom u het land was ontvlucht. H.Z. was hierdoor zodanig overstuurd dat hij het gesprek voortijdig moest beëindigen. Diezelfde nacht kreeg H.Z. een hersenbloeding en geraakte hierdoor in een coma. Op 8 mehr 1399 (29 september 2020) overleed hij.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de doodstraf die tegen u is uitgesproken ook effectief zal worden uitgevoerd. Daarnaast vreest u ook de gevolgen die dit zal hebben voor uw gezin. U vreest dat uw gezinsleden zich niet zullen kunnen beschermen tegen de heer G.G.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraans paspoort (d.d. 24 april 2019, geldigheidsduur 5 jaar); uw shenasnameh (geboorteboekje); uw karte melli (nationale kaart); uw Iraans rijbewijs; en een attest van uw psychologe K. Mojgan (d.d. 20 september 2021). Op 20 oktober 2021 maakte u tevens een medisch attest over van het UZ Leuven over uw gehoorproblemen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U gaf immers op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u liefst een vrouwelijke tolk wilde voor uw gesprek op het CGVS en dit omdat die meer aandacht zou schenken aan uw verhaal (Vragenlijst CGVS Z.A., d.d. 6 november 2020, vraag 3.6). Gezien de aard van de door u aangehaalde problematiek en om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een vrouwelijke tolk voorzien.

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u daarnaast aan dat u lijdt aan gehoorproblemen (Notities persoonlijk onderhoud Z.A. (NPO AZ), d.d. 22 september 2020, p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en praatte de tolk luider dan gewoonlijk zodat u haar goed zou kunnen begrijpen (NPO AZ, p. 2).

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u verder ook aan dat u lijdt aan prostaatproblemen waardoor u vaak naar het toilet moet gaan (NPO AZ, p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u eveneens steunmaatregelen verleend en werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO, p. 3).

Uit de door uzelf en uw echtgenote neergelegde brieven van de psychologe K. Mojgan blijkt bovendien dat u last heeft van een ernstige depressie, wat zich uit in onder andere nachtmerries, hoofdpijn, slaapproblemen en een permanent gevoel van angst en isolement. Bovendien heeft u volgens uw psychologe ook last van geheugenproblemen. Uzelf stelde in dit verband dat uw gebruik van antidepressiva eveneens een ongunstig effect had op uw geheugen (NPO AZ, p. 4). Zo werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (cf. supra). Daarnaast werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u bevestigend antwoorde (NPO, p. 2).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens het persoonlijk onderhoud uw asielerlaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw dochter, Z.N. (O.V. (...)). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:
[idem bestreden beslissing eerste verzoekster]*

Doordat aan het vluchtrelaas uit Iran van uw dochter geen geloof werd gehecht, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw eigen vluchtrelaas. De redenen waarom u het land verliet zijn immers dezelfde als de redenen die uw dochter aanhaalde.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u neergelegde medische document dat uw gehoorproblemen staakt, is niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uit deze documenten blijkt immers niet onomstotelijk dat deze gehoorproblemen een gevolg zouden zijn van mishandeling in de gevangenis. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. De rest van de door u neergelegde documenten werden reeds besproken in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote A.T.F. (O.V. (...)) en zijn evenmin van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.

In het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote A.T.F. (O.V. (...)), uw schoonmoeder P.F. ((...)) en uw dochter Z.B. (O.V. (...)) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van derde verzoekster, Z.B., luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 29/10/2019
Overdracht CGVS: 17/12/2020*

U werd op 29 september 2021 van 11u25 tot 14u35 en van 18u25 tot 18u31 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran, Iran. U woonde in Karaj (Iran) samen met uw moeder A.T.F. (O.V. (...)), uw vader Z.A. (O.V. (...)), uw grootmoeder P.F. ((...)) en uw zus Z.N. (O.V. (...)). De heer G.G. was de werkgever van uw vader en tevens een goede vriend van A.T., de toenmalige echtgenoot van uw grootmoeder. Hij wilde uw zus Z.N. als sigheh (Perzische term voor een tijdelijke bruid). Uw familie ging hier niet mee akkoord. Uw grootmoeder viel een paar keer uit tegen de heer G.G. en dreigde ermee dat ze alles wat ze over hem wist tegen diens echtgenote zou vertellen. Op 1 khordad 1396 (22 mei 2017) kwam het uiteindelijk tot een scheiding tussen uw grootmoeder en A.T. Uw grootmoeder trok vervolgens bij uw gezin in. In farvardin 1397 (maart-april 2018) verloofde uw zus Z.N. zich met haar geliefde M.M. Toen de heer G.G. te weten kwam dat uw zus zich had verloofd, dreigde hij ermee om iets te doen waardoor ze hem op handen en voeten zou smeken om zijn sigheh te worden. Op 1 azar 1397 (22 november 2018) werd uw vader Z.A. ontslagen bij M.S., het bedrijf waarvan de heer G.G. bewindvoerder was. U gaat ervan uit dat het ontslag van uw vader een wraakactie was van de heer G.G. omdat uw grootmoeder eerder zo fel tegen hem was uitgevallen.

Hierdoor werd uw vader ernstig depressief. Op 2 esfand 1397 (21 februari 2019) ging u samen met uw zus Z.N. inkopen doen bij een winkel in de buurt. Op de terugweg werden jullie verdoofd met een prop onder de neus. Jullie ontwaakten geblinddoekt en vastgebonden op een stoel. Een uur of twee uur later werd Z.N. door enkele mannen weggesleurd naar een andere kamer. U weet niet wat er met haar is gebeurd omdat ze het nooit heeft willen vertellen maar u vermoedt dat ze werd gemarteld en seksueel werd misbruikt. De volgende dag werd u samen met uw zus in een auto weggevoerd, nog steeds geblinddoekt en bij de polsen vastgebonden. Jullie werden uit de wagen gegooid op een afgelegen industrieterrein, waar een voorbijganger jullie vond en een taxi voor jullie regelde om naar huis terug te keren. U en uw zus durfden na de ontvoering het huis amper nog te verlaten. Na de ontvoering werd uw grootmoeder heel kwaad. Ze besloot om contact op te nemen met G.A., een geestelijke die een gemeenschappelijke vriend was van de heer G.G. en uw stiefvader en die een kantoor had op de tapijtenmarkt. Uw grootmoeder vroeg aan de heer G.A. om te bemiddelen, maar u vermoedt dat hij in plaats daarvan haar verhaal aan anderen heeft doorverteld. Niet lang daarna kreeg uw grootmoeder een telefoontje van de heer G.G. Hij was kwaad omdat zijn reputatie besmeurd was en zei dat hij ervoor zou zorgen dat jullie zich nergens meer zouden kunnen vertonen. Op dinsdag 17 ordibehesht 1398 (7 mei 2019) werd uw vader Z.A. gearresteerd op beschuldiging van verkrachting van een minderjarige jongen. Na betaling van een borgstelling van 50 miljoen toman werd hij vijf dagen na zijn arrestatie terug vrijgelaten. Volgens uw verklaringen was de beschuldiging aan het adres van uw vader vals en had de heer G.G. de familie in kwestie omgekocht om de reputatie van uw familie te bezoedelen. Na overleg met uw tante I., die in Nederland woont, besloten jullie om met de hele familie het land te verlaten. Jullie vonden een smokkelaar die een onderduikadres regelde en voor jullie alle vijf een visum aanvraagde bij de Italiaanse ambassade. Midden khordad 1398 (begin juni 2019) dook u samen met uw moeder, echtgenoot en twee dochters onder in een privéwoning in de wijk Eslam Shahr. Jullie hadden tijdens het onderduiken geen van allen nog toegang tot jullie mobiele telefoons en hadden enkel contact met de smokkelaar. Op 30 mordad 1398 (21 augustus 2019) hadden jullie een afspraak bij de Italiaanse ambassade. Op 24 shahrivar 1398 (15 september 2019) kregen jullie een Schengenvisum uitgereikt. Op 27 shahrivar 1398 (18 september 2019) vlogen jullie met jullie eigen paspoorten vanuit Teheran via Turkije naar Milaan (Italië). Vervolgens bleven jullie gedurende ongeveer vijftien dagen bij uw tante in Nederland. Jullie waren in deze periode geen van allen in staat om verklaringen af te leggen omwille van jullie mentale situatie. Nadat jullie visum was vervallen verbleven jullie nog ongeveer twee weken op een camping in Lanaken (België). Op 29 oktober 2019 vroegen jullie in België internationale bescherming aan. Op 1 mehr 1399 (22 september 2020) kreeg uw vader Z.A. telefoon van zijn broer H.Z. H.Z. was opgebeld door een anonieme man, die hem verteld had dat zijn broer (uw vader) door de rechtbank ter dood veroordeeld was wegens een zedenmisdrijf met een vijftienjarige jongen. Uw vader legde aan zijn broer uit wat er in werkelijkheid gebeurd was en waarom hij het land was ontvlucht. H.Z. was hierdoor zodanig overstuur dat hij het gesprek voortijdig moest beëindigen. Diezelfde kreeg H.Z. een herseninfarct, waarna hij overleed. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat uw vader Z.A. zal worden geëxecuteerd omwille van het vonnis dat tegen hem is uitgesproken. Bij terugkeer naar Iran vreest u in de handen van de heer G.G. te vallen, omdat hij tot alles in staat is. U vreest hierbij niet alleen de heer G.G. zelf maar ook zijn hele entourage, omdat hij zulke sterke banden heeft met de overheid en de Ettela'at (Iraanse inlichtingendienst).

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraans paspoort (d.d. 24 april 2019, geldigheidsduur 5 jaar); uw shenasnameh (Iraans geboorteboekje); uw karte melli (nationale kaart).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U gaf immers op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u liefst een vrouwelijke tolk wilde voor uw gesprek op het CGVS en dit omdat er tijdens de ontvoering veel zaken waren gebeurd die u niet aan een man kan vertellen (Vragenlijst CGVS Z.B., d.d. 18 november 2020, vraag 3.6).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een vrouwelijke tolk voorzien.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw zus, Z.N. (O.V. (...)). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:
[idem bestreden beslissing eerste verzoekster]*

Doordat aan het vluchtrelaas uit Iran van uw zus geen geloof werd gehecht, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw eigen vluchtrelaas. De redenen waarom u het land verliet zijn immers dezelfde als de redenen die uw zus aanhaalde.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

In het verzoek om internationale bescherming van uw moeder A.T.F. (O.V (...)), uw vader Z.A. (O.V. (...)) en uw grootmoeder P.F. ((...)) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van vierde verzoekster, P.F., luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 29/10/2019
Overdracht CGVS: 17/12/2020*

U werd op 27 september 2021 van 08u50 tot 13u02 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran, Iran. Uw eerste echtgenoot N.A.T. overleed na negen jaar huwelijk. U had met hem twee dochters, A.T.F. (O. V. (...)) en F.A.T. Die laatste woont in de Verenigde Staten. Met uw tweede echtgenoot, M.E., kreeg u een zoon M.R.C. die in de Verenigde Staten woont en een dochter I.C. die in Nederland woont. In 1370 (Iraanse kalender, komt overeen met 1991-1992 in de westerse kalender) trouwde u voor een derde keer, ditmaal met A.T. U woonde met hem samen in Kelardasht. A.T. was goed bevriend met G.G., een Iraans bedrijfsleider. De heer G.G. kwam vaak bij u thuis over de vloer om opium te roken. U was ook goed bekend met zijn echtgenote N. In 1390 (2011-2012) overtuigde uw echtgenoot de heer G.G. om uw schoonzoon Z.A. (O.V (...)), de echtgenoot van uw dochter A.T.F., een job aan te bieden bij het bedrijf M.S., waarvan de heer G.G. bedrijfsleider was. In khordad 1395 (mei – juni 2016) ontmoette de heer G.G. in uw huis uw kleindochters Z.N. (O.V. (...)) en Z.B. (O.V. (...)), de dochters van uw dochter A.T.F. en uw schoonzoon Z.A. Nadat hij Z.N. twee keer had gezien, liet de heer G.G. aan uw echtgenoot A.T. weten dat hij haar als sigheh (Perzische term voor een tijdelijke bruid) wilde. U was razend op uw echtgenoot omdat die het verzoek van de heer G.G. niet meteen had geweigerd maar het integendeel had aangemoedigd. Telkens uw het gezin van A.T.F. en Z.A. die zomer bij u op bezoek kwam, was de heer G.G. er ook. U vermoedt dat A.T. hem op de hoogte hield. Nadat ze elkaar zes of zeven keer hadden ontmoet, liet de heer G.G. aan uw dochter en schoonzoon weten dat hij Z.N. als tijdelijke bruid wilde. Zij waren hiermee niet akkoord omdat de heer G.G. reeds getrouwd was en drie kinderen had, omdat hij veel

ouder was dan Z.N., omdat hij corrupt was en regelmatig opium rookte en omdat hij nooit een geschikte echtgenoot zou kunnen zijn. Bovendien vond uw familie het voorstel beledigend voor Z.N. De heer G.G. begon vervolgens Z.N. telefonisch te overtuigen met hem te trouwen door haar allerlei financiële beloftes te maken, wat uw kleindochter erg overstuur maakte. U viel een paar keer uit tegen uw echtgenoot en de heer G.G. omwille van deze telefoontjes. U bedreigde de heer G.G. ermee dat u alles wat u over hem wist tegen diens echtgenote N.A. zou vertellen. Op 1 khordad 1396 (22 mei 2017) kwam het uiteindelijk tot een scheiding tussen uzelf en A.T. De heer G.G. gebruikte zijn invloed om de scheidingsprocedure te versnellen. U kwam met lege handen te staan en trok bij het gezin van uw dochter A.T.F. in. In farvardin 1397 (maart-april 2018) verloofde uw kleindochter Z.N. zich met haar geliefde M.M. Deze verloving vond plaats terwijl de heer G.G. zich in het buitenland bevond. Toen hij na zijn terugkeer te weten kwam dat Z.N. zich had verloofd, dreigde hij ermee om zuur in haar gezicht te laten gooien zodat niemand haar nog zou durven aankijken. Op 1 azar 1397 (22 november 2018) werd uw schoonzoon Z.A. ontslagen bij M.S., het bedrijf waarvan de heer G.G. bewindvoerder was. Hierdoor werd uw schoonzoon ernstig depressief. Op 2 esfand 1397 (21 februari 2019) kwamen uw kleindochters Z.N. en Z.B. niet terug naar huis nadat ze boodschappen gingen doen in jullie straat. Uw familie kreeg diezelfde dag nog telefoon van een anonieme beller die ermee dreigde dat jullie, als jullie tegen iemand zouden vertellen wat er was gebeurd of als jullie naar de politie zou stappen, zelfs de lijken van uw dochters niet meer zouden terugzien. Pas de volgende dag kwamen uw dochters terug thuis, huilend en bedekt onder de modder. Volgens wat uw kleindochter Z.B. jullie vertelde, werden ze verdoofd met een prop onder hun neus en ontwaakten ze terwijl ze geblinddoekt waren en vastgebonden zaten op een stoel. Uw kleindochter Z.N. werd door enkele mannen weggesleurd naar een andere kamer en werd pas enkele uren later gebracht naar de kamer waar Z.B. verbleef. Z.N. zelf wil niet praten over wat er is gebeurd. U vermoedt dat ze seksueel misbruikt werd. Uw kleindochters werden vervolgens geblinddoekt en met de handen vastgebonden uit een auto geduwd in een verlaten industrieterrein in de buurt van Karaj, waar een voorbijganger hen vond en een taxi voor hen regelde om naar huis terug te keren. Twee of drie dagen na dit incident besloot u om contact op te nemen met G.A., een geestelijke die een gemeenschappelijke vriend was van de heer G.G. en uw stiefvader en die een kantoor had op de tapijtenmarkt. Vijf of zes dagen later belde de heer G.G. u op. Hij was in alle staten omdat zijn reputatie op de markt door de interventie van de heer G.A. een deuk had opgelopen. Hij zei dat hij het u betaald zou zetten en dat hij achter jullie allemaal zou aangaan. Uw kleindochters durfden het huis amper nog te verlaten. In farvardin 1398 (maart-april 2019) verbrak Z.N.'s verloofde M.M. zijn relatie met haar. U vermoedt dat hij door de heer G.G. onder druk gezet werd. Z.N. was er intussen mentaal heel slecht aan toe en kreeg bovendien nog steeds geregeld dreig telefoons van de heer G.G. Op dinsdag 17 ordibehesht 1398 (7 mei 2019) werd uw schoonzoon Z.A. gearresteerd op beschuldiging van verkrachting van een minderjarige jongen. Na betaling van een borgstelling van 50 miljoen toman werd hij vijf dagen na zijn arrestatie terug vrijgelaten. Na overleg met uw dochter I., die in Nederland woont, besloten jullie om met de hele familie het land te verlaten. Uw kleindochters vonden een smokkelaar die in ruil voor 450 miljoen toman een onderduikadres regelde en voor jullie alle vijf een visum aanvroeg bij de Italiaanse ambassade. Midden khordad 1398 (begin juni 2019) dook u samen met uw moeder, echtgenoot en twee dochters onder in een privé-woning in de wijk Eslam Shahr. Op 30 mordad 1398 (21 augustus 2019) hadden jullie een afspraak bij de Italiaanse ambassade. Op 24 shahrivar 1398 (15 september 2019) kregen jullie een Schengenvisum uitgereikt. Op 27 shahrivar 1398 (18 september 2019) vlogen jullie met jullie eigen paspoorten vanuit Teheran via Turkije naar Milaan (Italië). Vervolgens bleven jullie gedurende ongeveer vijftien dagen bij uw zus in Nederland omdat uw schoonzoon zodanig overstuur was dat hij niet in staat was om verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Jullie durfden niet in Nederland een aanvraag tot internationale bescherming indienen omdat uw voormalige echtgenoot A.T. het adres van uw dochter I. in Nederland kende. Jullie verbleven vervolgens ongeveer twee weken op een camping in Lanaken (België). Op 29 oktober 2019 vroegen jullie in België internationale bescherming aan. Op 1 mehr 1399 (22 september 2020) kreeg uw schoonzoon Z.A. telefoon van zijn broer H.Z. H.Z. was gebeld door een anonieme man, die hem verteld had dat Z.A. door de rechtbank ter dood veroordeeld was wegens een zedenmisdrijf met een vijftienjarige jongen. Z.A. aan zijn broer uit wat er in werkelijkheid gebeurd was en waarom hij het land was ontvlucht. H.Z. was hierdoor zodanig overstuur dat hij het gesprek voortijdig moest beëindigen. Diezelfde kreeg H.Z. een herseninfarct, waaraan hij kort daarna overleed.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat uw schoonzoon zal gearresteerd en geëxecuteerd worden omwille van de doodstraf die tegen hem is uitgesproken. Daarnaast vreest u ook dat uzelf en uw dochter A.T.F. door de heer G.G. om het leven zullen gebracht worden zodat hij vrij spel heeft om met uw kleindochters te doen waar hij zin in heeft.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort (d.d. 4 mei 2019, geldigheidsduur 5 jaar); uw karte melli (nationale kaart); uw shenasnameh (Iraans

geboorteboekje); uw verblijfsvergunning in de Verenigde Staten (d.d. 2 oktober 2000); uw sociale zekerheidskaart uit de Verenigde Staten; uw identiteitskaart uit de Amerikaanse staat California (d.d. 7 juli 2006); uw Amerikaans rijbewijs (d.d. 7 mei 2006); het scheidingsboekje van uzelf en uw voormalige echtgenoot A.T., inclusief gecertificeerde vertaling; een kopie van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw voormalige echtgenoot A.T.; een medisch attest in verband met uw hartproblemen (d.d. 24 september 2021, ondertekend door cardioloog G. Valgaeren).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U gaf immers op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u liefst een vrouwelijke tolk wilde voor uw gesprek op het CGVS en dit omdat u beter kan spreken met een vrouwelijke tolk (Vragenlijst CGVS P.F., d.d. 18 november 2020, vraag 3.6). Gezien de aard van de door u aangehaalde problematiek en om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een vrouwelijke tolk voorzien.

Uit de door u neergelegde documenten en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt daarnaast ook dat u lijdt aan hartproblemen en hiervoor in behandeling bent bij een cardioloog (Notities persoonlijk onderhoud P.F. (NPO FZ), d.d. 27 september 2021, p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd u voor aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u bevestigend antwoorde (NPO, p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens het persoonlijk onderhoud uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw kleindochter, Z.N. (O.V. (...)). In het kader van het door haar ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:
[idem bestreden beslissing eerste verzoekster]

Doordat aan het vluchtrelaas uit Iran van uw kleindochter geen geloof werd gehecht, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw eigen vluchtrelaas. De redenen waarom u het land verliet zijn immers dezelfde als de redenen die uw kleindochter aanhaalde.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw stelling in het verleden in de Verenigde Staten gewoond te hebben. Ook aan het feit dat u bent gescheiden van de heer A.T. wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Het loutere feit dat jullie niet langer getrouwd zijn, heeft echter geen enkele implicatie voor wat betreft de redenen voor jullie echtscheiding en vormt dus geen bewijs voor de door u aangehaalde problemen met de heer G.G. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra). Bovendien is het loutere feit dat de heer G.G. uw

echtgenoot ertoe aanzette om van u te scheiden, zelfs indien het geloofwaardig zou zijn (quod non), onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat u in België bij een arts in behandeling bent omwille van uw hartproblemen, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

In het verzoek om internationale bescherming van uw dochter A.T.F. (O.V (...)), uw schoonzoon Z.A. (O.V. (...)) en uw kleindochter Z.B. (O.V. (...)) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

A.T.F. (tweede verzoekster) (RvV 270 768) en Z.A. (verzoeker) (RvV 270 757) zijn de ouders van Z.N. (eerste verzoekster) (RvV 270 771) en Z.B. (derde verzoekster) (RvV 270 772). P.F. (vierde verzoekster) (RvV 269 686) is de moeder van A.T.F., de schoonmoeder van Z.A. en de grootmoeder van Z.N. en Z.B. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers beroepen zich in hun verzoekschriften op een schending van de volgende bepalingen:

"de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Verzoekers stellen eerst dat de tolk niet steeds correct vertaald heeft, zoals bijvoorbeeld in *"het geval van de gsm en de Instagram posts."* Zij lichten toe dat: *"Bij de bevraging werd er vanuit gegaan dat er maar één gsm aanwezig was, eentje waar ze enkel mee konden bellen maar dit werd verkeerd overgebracht, het was namelijk zo dat er één gsm aanwezig was met internet waardoor ze soms konden inloggen en foto's plaatsen."*

Verder achten de verzoeksters het *"frappant dat er gewoon vanuit werd gegaan dat wanneer er een post werd geplaatst van een event dat dit event ook gewoon plaats heeft gevonden in de periode dat ze waren ondergedoken. De piste van een eventuele 'throwback' werd niet eens bekeken of naar gevraagd."*

Verzoekers menen verder dat er tijdens het persoonlijk onderhoud geen geloof werd gehecht aan het feit dat er zware medicatie wordt genomen en er *"liever [werd] gekeken naar het feit dat een psycholoog dit zou hebben voorgeschreven."* Zij benadrukken dat de bewoordingen 'psychiater' en 'psycholoog' voor hen hetzelfde zijn.

Waar zij verklaren dat de medicatie werd voorgeschreven door een psycholoog, bedoelden zij dat de psycholoog bepaalde medicaties aanraadde en zij vervolgens moesten vragen aan de huisarts om deze voor te schrijven, zodat zij op basis van deze voorschriften medicatie konden halen.

Verzoekers achten het voorts *"noemenswaardig"* dat de commissaris-generaal twijfelt aan het feit dat er een doodsvonnis loopt tegen verzoeker. Zij achten het duidelijk dat verzoeker voor de rechtbank geleid werd en is vrijgekomen na het betalen van een borgsom. Vervolgens werd een doodsvonnis uitgesproken

toen verzoeker reeds vertrokken was. Verzoekers merken op dat zij deze “aantijgingen” steeds hebben aangehaald en ook het doodsvonnis hebben vermeld. Voor hen “komt het dan ook verkeerd over” dat de commissaris-generaal stelt dat dit doodsvonnis niet werd aangehaald “in de gesprekken”. Zij benadrukken hierbij nog dat het vonnis dateert van 11 november 2019 en dit een “opgezet spel” betreft van G.G. Zij achten het dan ook “bizar dat deze piste niet volledig werd onderzocht” door de commissaris-generaal. Zij verwijzen naar de gerechtelijke beslissing die wordt gevoegd bij hun verzoekschriften.

Verzoekers voeren aan dat het feit dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan hun vluchtrelaas overkomt alsof de commissaris-generaal met hun leven wil spelen. Zij benadrukken dat G.G. een zeer gevreesde man is die “in staat is om een mensenleven te ruineren”. Hij heeft veel invloed en zint op wraak naar alle familieleden toe. Verzoeker geeft nog aan dat hij vreest voor het leven van zijn dochter Z.N. omdat zij weigerde de tijdelijke bruid van G.G. te zijn.

Verzoeker haalt tevens nog aan dat “een terugkeer naar Iran gelijk staat aan het einde van zijn leven. Dit ofwel door het doodsvonnis dat er is oftewel door de heer G.G. die zijn macht zeker zal gebruiken om hiervoor te zorgen.”

Verzoekers menen verder dat de commissaris-generaal geen voldoende informatie aanvoert die toelaat om te begrijpen waarom hij besluit dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Zij achten het “volstrekt onduidelijk op basis van welke criteria de analyse van de veiligheidssituatie gebeurt en het is bijgevolg eveneens onduidelijk of deze criteria legitiem zijn.”

Zij geven ten slotte een korte theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt eerste verzoekster een overzicht van de medicatie die haar werd voorgeschreven (stuk 1) en een kopie van een gerechtelijke beslissing uit Iran van 8 mei 2019 in hoofde van verzoeker met een beëdigde vertaling (stuk 2) toe aan haar verzoekschrift.

Ter ondersteuning van het beroep voegt tweede verzoekster een kopie van een gerechtelijke beslissing uit Iran van 8 mei 2019 in hoofde van verzoeker met een beëdigde vertaling (stuk 1) toe aan haar verzoekschrift.

Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een overzicht van de medicatie die hem werd voorgeschreven (stuk 1) en een kopie van een gerechtelijke beslissing uit Iran van 8 mei 2019 in zijn hoofde met een beëdigde vertaling (stuk 2) toe aan zijn verzoekschrift.

Ter ondersteuning van het beroep voegt derde verzoekster een kopie van een gerechtelijke beslissing uit Iran van 8 mei 2019 in hoofde van verzoeker met een beëdigde vertaling (stuk 1) toe aan haar verzoekschrift.

Ter ondersteuning van het beroep voegt vierde verzoekster een overzicht van de medicatie die haar werd voorgeschreven (stuk 2) en een kopie van een gerechtelijke beslissing uit Iran van 8 mei 2019 in hoofde van verzoeker met een beëdigde vertaling (stuk 3) toe aan haar verzoekschrift.

3.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die zij geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

3.3. Verzoekers lijken vooreerst aan te voeren dat eerste verzoekster wel degelijk zware medicatie neemt die haar werd aangeraden door haar psycholoog en werd voorgeschreven door haar huisarts. Eerste verzoekster brengt een overzicht bij van de medicatie die zij neemt (verzoekschrift eerste verzoekster, stuk 1). De Raad wijst er evenwel op dat dit overzicht geen enkele informatie biedt over de werking van de medicijnen die eerste verzoekster dient te nemen of eventuele bijwerkingen. Evenmin brengt zij enige bewijzen bij die haar beweerdde geheugenproblemen omwille van deze medicatie kunnen staven. Zij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet in staat zou zijn geweest om

coherente en consistente verklaringen af te leggen. Er liggen tevens geen elementen voor, en verzoekers lichten dit ook niet toe, dat eerste verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Met het louter neerleggen van dit stuk toont eerste verzoekster dan ook niet *in concreto* aan dat haar ten onrechte geen bijzondere procedurele noden werden toegekend omwille van de beweerde, doch niet aangetoonde geheugenproblemen, noch dat zij niet zou kunnen voldoen aan de haar opgelegde verplichtingen in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

3.4. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in de verzoekschriften in wezen beperkt blijft tot het volharden in hun relaas en hun vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran, het poneren van blote beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De Raad treedt de bestreden beslissingen vooreerst bij dat de geloofwaardigheid van de door verzoekers' ingeroepen problemen wordt ondergraven door de vaststelling dat eerste en derde verzoekster publicaties op sociale media hebben geplaatst in de periode dat zij ondergedoken zaten (administratief dossier eerste verzoekster, Landeninformatie, stuk 6, nr. 2), terwijl zij verklaarden dat zij in deze periode geen gsm hadden behalve een gsm waarmee zij enkel konden bellen naar de smokkelaar (administratief dossier eerste verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15; administratief dossier derde verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15). Waar verzoekers thans in hun verzoekschriften poneren dat er zich vertaalproblemen voordeden met betrekking tot deze verklaringen, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen tijdens de persoonlijke onderhouden op te werpen. Eerste en derde verzoekster hebben immers op geen enkel moment tolk- of vertaalproblemen ingeroepen tijdens hun persoonlijke onderhouden (*Ibid.*). Zij tonen niet *in concreto* aan dat wat werd opgenomen in de notities van de persoonlijke onderhouden niet overeenstemt met hetgeen zij werkelijk hebben verklaard. Waar verzoekers thans poneren dat zij tijdens hun onderduikperiode in het bezit waren van één gsm die internet had zodat zij soms konden inloggen en foto's plaatsen op hun instagram, merkt de Raad dus op dat deze verklaring een blote *post-factum* bewering betreft die in het geheel niet overeenstemt met de verklaringen van eerste en derde verzoekster tijdens hun persoonlijke onderhouden dat zij geen toegang hadden tot een mobiele telefoon. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan bovendien nog blijken dat eerste verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat de publicaties en activiteiten op hun instagram werden geplaatst door andere personen (*Ibid.*), hetgeen niet overeenstemt met hun verklaringen in de verzoekschriften. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers' blote *post-factum* beweringen in de verzoekschriften niet kunnen worden aanvaard. Waar verzoekers voorts aanvoeren dat het evenement op de foto die werd geplaatst op 26 juli 2019, waar eerste verzoekster op te zien is hoewel zij verklaarde te zijn ondergedoken (administratief dossier eerste verzoekster, Landeninformatie, stuk 6, nr. 1; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15), niet op 26 juli 2019 heeft plaatsgevonden, wijst de Raad erop dat dit andermaal een blote *post-factum* verklaring betreft. Eerste verzoekster werd tijdens haar persoonlijk onderhoud geconfronteerd met deze foto, doch verklaarde op geen enkel moment dat dit evenement reeds vroeger had plaatsgevonden (*Ibid.*). Gelet op het voorgaande, zijn verzoekers' blote *post-factum* beweringen in de verzoekschriften geenszins van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen. Op basis hiervan kan genoegzaam worden besloten dat de publicaties die eerste en derde verzoekster op sociale media niet stroken met hun verklaringen in verband met de omstandigheden waarin zij ondergedoken zaten, hetgeen afbreuk doet aan verzoekers' verklaringen dat zij gedurende drie maanden voor hun vertrek ondergedoken dienden te leven in Iran omwille van de door hen ingeroepen problemen.

Verzoekers volharden voorts in hun verklaringen dat een doodsvonnis werd uitgesproken tegen verzoeker en wijzen erop dat zij de aantijgingen aan zijn adres steeds hebben aangehaald. De Raad treedt echter de commissaris-generaal bij dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers het doodsvonnis dat tegen verzoeker zou zijn uitgesproken niet hebben vermeld bij aanvang van de procedure (administratief dossier verzoeker en tweede verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 9 + 9B; administratief dossier eerste verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 7; administratief dossier derde verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 7; administratief dossier vierde verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 4), hoewel zij volgens hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden reeds op de hoogte waren dat dit doodsvonnis werd uitgesproken. Er dient te worden benadrukt dat van verzoekers mag worden verwacht dat zij voor de instanties belast met het onderzoek naar hun verzoek (in staat zijn om voldoende) coherente, volledige en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen voor hun vlucht uit hun land van herkomst,

gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dat verzoekers hier niet toe in staat bleken, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat er een doodsvonnis zou zijn uitgesproken tegen verzoeker. De gerechtelijke beslissingen die verzoekers thans neerleggen (verzoekschrift eerste verzoekster en verzoeker, stuk 2; verzoekschrift tweede, derde en vierde verzoekster, stuk 1) kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. De Raad merkt op dat het eerste document, dat een aanhoudingsbevel betreft van 8 mei 2019, reeds werd neergelegd en zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier verzoeker en eerste verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5 + 5B). De bestreden beslissingen oordeelden hierover reeds terecht dat dit document geen afdoende bewijswaarde bezit ter staving van de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten. Waar zij thans nog een vonnis neerleggen waaruit blijkt dat verzoeker op 11 november 2019 werd veroordeeld tot ophanging omwille van sodomie, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers geen verklaring geven waarom zij dit document nu pas kunnen neerleggen. In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissingen werd geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij geen enkele poging hadden ondernomen om via een advocaat of hun familie in Iran meer informatie te vergaren over het doodsvonnis dat tegen verzoeker was uitgesproken. Het thans neergelegde doodsvonnis heeft dan ook een sterk gesolliciteerd karakter, gezien dit wordt bijgebracht na kennisgeving van de bestreden beslissingen en nadat werd vastgesteld dat verzoekers eerder geen pogingen hadden ondernomen om hier meer informatie over te bekomen. Bovendien stelt de Raad vast dat deze gerechtelijke beslissing geen stempels, handtekeningen of enige andere kenmerken bevat waaruit de authenticiteit ervan kan blijken, dit terwijl de andere door verzoeker neergelegde gerechtelijke beslissing wel dergelijke stempels en handtekeningen bevat. Dit is dan ook zeer ongeloofwaardig voor een document dat uitgaat van een officiële instantie en ondermijnt op ernstige wijze de authenticiteit van het neergelegde document. De Raad is aldus van oordeel dat dit document geen afdoende bewijswaarde bezit ter staving van verzoekers' verklaringen dat er een doodsvonnis werd uitgesproken tegen verzoeker.

Verzoekers beperken zich voor het overige tot het volharden in hun problemen en vrees, doch zij brengen geen concrete argumenten of elementen bij die van die aard zijn om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen op basis waarvan genoegzaam kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen met betrekking tot de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster, die werd overgenomen in de bestreden beslissingen in hoofde van de andere verzoekers, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier, en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verklaringen die u en uw familieleden aflegden met betrekking tot jullie onderduiken in Iran voorafgaand aan jullie vertrek, niet strookten met de gegevens die het Commissariaatgeneraal terugvond op uw sociale media. Zo stelde u dat u en uw gezinsleden vanaf het midden van de maand khordad (ongeveer begin juni 2019) ondergedoken leefden in Eslam Shahr (NPO, p. 13). Jullie bleven daar tot jullie op 27 shahrivar 1398 (18 september 2019) het Iraans grondgebied verlieten (NPO, p. 13). De smokkelaar die jullie hielp, kwam in die periode een keer per week langs en verder durfden jullie niet naar buiten gaan (NPO, p. 15). Jullie hadden volgens uw verklaringen in de periode van het onderduiken geen van allen toegang tot een mobiele telefoon (NPO, p. 15). Uw moeder bevestigde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal dat jullie vanaf midden khordad gedurende drie maanden ondergedoken zaten in Eslam Shahr (NPO A.T.F. (NPO FAT), d.d. 22 september 2021, p. 17). Uw zus Z.B. bevestigde dat jullie tijdens het onderduiken geen mobiele telefoons hadden en dat jullie enkel beschikten over een wegwerptelefoon die zodanig was ingesteld dat jullie er enkel mee naar de smokkelaar konden bellen (NPO Z.B. (NPO BZ), d.d. 29 september 2021, p. 15). Toen u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of er behalve uzelf nog iemand anders was die over het paswoord van uw Instagrampagina beschikte, antwoordde u bovendien dat dit niet het geval was. Hiernaar gevraagd, stelde u tot tweemaal toe dat u de enige was die toegang had tot de Instagrampagina van uw schoonheidssalon en dat niemand anders het paswoord had (NPO, p. 6). Deze beweringen stroken echter niet met de vaststelling dat op de Instagrampagina van uw schoonheidssalon in de maanden juni, juli en augustus 2019 maar liefst veertien berichten gepubliceerd werden, waaronder een foto die op 26 juli 2019 gepubliceerd werd en waarop u zelf te zien bent tijdens een publiek evenement (cf. administratief dossier). Aangezien u volgens uw verklaringen tijdens de periode begin juni 2019 tot midden september 2019 ondergedoken zat zonder toegang tot uw mobiele telefoon en aangezien niemand anders behalve uzelf het wachtwoord voor uw Instagrampagina kende, was u tijdens deze periode immers helemaal niet in staat om dergelijke berichten op uw sociale media te plaatsen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de publicaties op uw sociale media, verklaarde u plots dat u aan uw collega F. het paswoord van uw Instagrampagina had gegeven. U

vermoedde dat F. de bewuste publicaties op uw Instagramkanaal had geplaatst (NPO, p. 13 en p. 14). Aan deze uitleg kan echter niet het minste geloof gehecht worden. Zij is immers strijdig met uw eerdere verklaring dat niemand behalve uzelf over het paswoord van de bewuste Instagrampagina beschikte (cf. supra). Bovendien geeft uw uitleg ook geen verklaring voor het feit dat de foto waarop u zelf te zien bent en die op 26 juli 2019 gepubliceerd werd op de Instagrampagina van uw schoonheidssalon, na publicatie ook van commentaar werd voorzien door uw zus Z.B., en dit vanop haar persoonlijke Instagrampagina (NPO BZ, p. 15, cf. administratief dossier). Aangezien uw zus volgens uw verklaringen samen met u ondergedoken zat en evenmin over een mobiele telefoon beschikte, was het voor haar eveneens onmogelijk om deze foto van commentaar te voorzien in de bewuste periode (cf. supra). Geconfronteerd met deze bijkomende tegenstrijdigheid, stelde u dat zowel de persoonlijke als de professionele Instagrampagina van uw zus beheerd werden door S., een nicht langs moederskant. U vermoedde dat het S. was die de bewuste berichten geplaatst had in naam van uw zus (NPO, p. 15). Nog daargelaten dat het compleet ongeloofwaardig is dat uw nicht over het wachtwoord van de persoonlijke Instagrampagina van uw zus zou beschikken en die vervolgens zonder medeweten van uw zus zou gebruiken om een foto van uzelf te becommentariëren, is deze uitleg ook tegenstrijdig aan wat uw zus hier zelf over verklaarde. Hiernaar gevraagd, stelde zij immers dat behalve zijzelf niemand anders over het wachtwoord van haar persoonlijke Instagrampagina beschikte (NPO BZ, p. 15). Bovendien kon uw zus evenmin verklaren waarom zij vanop haar persoonlijke Instagramkanaal boodschappen de wereld instuurde tijdens de periode waarin jullie volgens jullie eigen verklaringen ondergedoken zaten en niet over een mobiele telefoon beschikten (NPO BZ, p. 15). Zij kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat Instagram of Facebook soms wel eens aangaven dat ze zich op een bepaalde locatie bevond waar ze in werkelijkheid niet was geweest (NPO BZ, p. 15). Deze vage en weinig concrete uitleg is op de bovenstaande situatie niet van toepassing en volstaat dan ook niet om bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren. Het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk dat de publicaties op sociale media van uzelf en uw zus niet stroken met jullie verklaringen in verband met de omstandigheden waarin jullie ondergedoken zaten en de vaststelling dat jullie tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegden in een poging deze tegenstrijdigheid te verklaren, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u en uw gezinsleden in Iran hebben moeten onderduiken in de drie maanden voorafgaand aan jullie vertrek uit het land.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u en uw gezinsleden herhaaldelijk onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de praktische organisatie van jullie vertrek uit Iran. Zo verklaarde uw moeder A.T.F., gevraagd waarom zij in april 2019 een paspoort aanvraag, dat haar vorige paspoort vijf of zes jaar voordien was vervallen (NPO FAT, p. 8). Uw moeder voegde hieraan toe dat u, uw zus, zichzelf en uw vader allen op dezelfde dag een paspoort hadden aangevraagd en dit omdat jullie hadden besloten om Iran te verlaten (NPO, p. 8). Uw moeder verklaarde verder ook nog dat zij uit het feit dat uw vaders paspoort zonder probleem aan hem werd uitgereikt, afleidde dat er voor uw vader geen uitreisverbod openstond in Iran (NPO, p. 9). Deze verklaringen houden echter geen steek. Jullie paspoorten werden immers uitgereikt op 24 april 2019 (cf. administratief dossier), terwijl de veroordeling van uw vader slechts dateert van twee weken later, namelijk 17 ordibehesht 1398 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 7 mei 2019 in de Europese kalender). Bovendien zijn de verklaringen die uw moeder aflegde ook strijdig met wat uzelf en uw vader verklaarden in verband met de redenen waarom jullie een paspoort aanvroegen. Uw vader stelde immers dat jullie de paspoorten aanvroegen omdat jullie een toeristische reis wilden maken (NPO Z.A. (NPO AZ), d.d. 22 september 2021, p. 13). Uzelf beweerde dan weer dat jullie de paspoorten aanvroegen omdat de vorige paspoorten waren vervallen, wat zowel strijdig is met uw vaders bewering dat jullie van plan waren een toeristische reis te maken als met uw moeders bewering dat haar paspoort vijf of zes jaar eerder was vervallen (cf. supra en NPO, p. 20). Geconfronteerd met de datum waarop jullie paspoorten werden uitgereikt, veranderde uw moeder bovendien haar verklaringen. Plotseling beweerde zij dat uw vader op het moment waarop jullie de paspoorten aanvroegen nog niet gearresteerd was, wat weinig coherent is met haar eerdere verklaring dat de uitreiking van uw vaders paspoort voor haar een reden vormde om aan te nemen dat uw vader geen uitreisverbod had (cf. supra en NPO, p. 9). Geconfronteerd met deze incoherentie, veranderde uw moeder een tweede keer haar versie van de feiten. Ditmaal ontkende ze dat de uitreiking van uw vaders paspoort een invloed had op haar angst voor een eventueel uitreisverbod dat tegen uw vader zou zijn ingesteld. Het was integendeel de smokkelaar die beloofd had dat, indien uw vader een uitreisverbod zou blijken te hebben, hij uw vader via de weg het land uit zou smokkelen (NPO, p. 10). Deze verklaring is niet alleen flagrant in strijd met wat uw moeder hierover eerder had verklaard (cf. supra), zij houdt ook weinig steek. Door met uw eigen paspoort via de luchthaven te vertrekken zonder pertinent zeker te weten of er in hoofde van uw vader een uitreisverbod was ingesteld, stelden jullie zichzelf immers bloot aan het risico dat uw vader op de luchthaven zou worden gearresteerd. Uw tegenwerping dat zo'n uitreisverbod zeer onwaarschijnlijk was omdat (i) de tegenpartij in uw vaders rechtszaak een burger was en niet de overheid zelf en (ii) de borg

een zeer hoog bedrag betrof, wat de kans op een uitreisverbod volgens u verminderde (NPO, p. 20) is louter een blote bewering van uw kant die niet ondersteund wordt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. administratief dossier). Evenmin legde u zelf documenten neer om deze bewering te ondersteunen. De vaststelling dat jullie het risico namen om met jullie eigen paspoorten het land te verlaten, hypothekeert de ernst van de door jullie geschetste vrees (cf. supra). Bovendien ondermijnt de vaststelling dat uzelf, uw vader en uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met de redenen waarom jullie besloten een paspoort aan te vragen, in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste tijdlijn van jullie vertrek uit Iran.

Dat aan deze tijdlijn geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat de verklaringen die u en uw moeder aflegden over het precieze moment waarop jullie besloten om het schoonheidssalon te sluiten, niet overeen bleken te stemmen met de sluitingsdatum die vermeld staat op de door u neergelegde documenten. Uw moeder stelde in dit verband immers dat zij besloot de zaak te sluiten omdat jullie moesten onderduiken (NPO FAT, p. 4). Pas na de arrestatie van uw vader vertelde ze aan uw werkneemsters dat ze hun werk zouden verliezen en dat het schoonheidssalon ontmanteld zou worden (NPO FAT, p. 17). Uzelf verklaarde in dit verband dat het salon ook na jullie ontvoering bleef bestaan en dat uw werkneemsters de zaak openhielden tot na uw vaders arrestatie (NPO, p. 4). Uw zus Z.B. legde op dit vlak gelijklopende verklaringen af (NPO BZ, p. 4). Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter dat het schoonheidssalon reeds op 16 ordibehesht 1398 (6 mei 2019) gesloten werd, wat een dag voor de arrestatie van uw vader is (cf. administratief dossier en NPO, p. 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen en de door u neergelegde documenten, wijzigde u plotseling uw verklaringen ter zake. U stelde ditmaal dat uw moeder de zaak inderdaad op 16 ordibehesht had gesloten, zoals het op de documenten werd aangegeven (NPO, p. 22). Het plots wijzigen van een versie van de feiten volstaat echter niet om de bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had verklaard dat de sluiting van de zaak in de maand ordibehesht plaatsvond, kan evenmin een uitleg bieden voor deze tegenstrijdigheid (NPO, p. 22). Zowel uzelf, uw moeder als uw zus verklaarden immers expliciet dat de sluiting van het schoonheidssalon pas plaatsvond na de arrestatie van uw vader (cf. supra). De vaststelling dat jullie verklaringen wat betreft het sluiten van uw schoonheidssalon niet stroken met de door u neergelegde documenten, haalt de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste tijdlijn van jullie vertrek uit Iran verder onderuit.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk (i) dat de publicaties op sociale media van uzelf en uw zus niet stroken met jullie verklaringen in verband met de omstandigheden waarin jullie ondergedoken zaten, (ii) dat jullie met jullie eigen paspoorten het land verlieten ondanks het feit dat uw vader was vrijgelaten op borg, (iii) dat uw moeder, uw vader en uzelf onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de redenen waarom jullie een paspoort aanvroegen in de maanden voorafgaand aan jullie vertrek, (iv) dat uzelf, uw zus en uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft het moment waarop jullie besloten het schoonheidssalon te sluiten en (v) dat jullie herhaaldelijk ongeloofwaardige en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden in een poging om de bovenstaande tegenstrijdigheden te verklaren, kan niet langer geloof gehecht worden aan de door u en uw gezinsleden aangehaalde omstandigheden van jullie vertrek uit Iran. Hierdoor komt ook de oprechtheid van de door jullie aangehaalde vrees de Iraanse autoriteiten en voor de heer G.G. ernstig op de helling te staan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat jullie er niet in geslaagd zijn om de door jullie aangehaalde vrees op een geloofwaardige manier te onderbouwen.

U stelde niet te kunnen terugkeren naar Iran omdat uw vader ter dood veroordeeld is door de Iraanse rechtbank en omdat u vreest dat zijn doodsvonnis bij een terugkeer zal worden uitgevoerd. Er dient echter te worden vastgesteld dat jullie verklaringen in verband met dit doodsvonnis allesbehalve overtuigend zijn. Zo kwamen jullie van dit doodsvonnis op de hoogte doordat uw oom H.Z. dit op 1 mehr 1399 (22 september 2020) tegen uw vader Z.A. had verteld (NPO, p. 16). Zowel uzelf, uw moeder A.T.F. (NPO FAT, p. 6), uw vader Z.A. (NPO AZ, p. 4 en p. 14), uw grootmoeder P.F. (NPO FZ, p. 16) als uw zus Z.B. (NPO BZ, p. 7) legden op dit punt gelijklopende verklaringen af tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Het is dan ook bijzonder opvallend dat geen van jullie het feit dat uw vader in Iran ter dood veroordeeld was, aanhaalde tijdens jullie respectievelijke gesprekken op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans vonden deze gesprekken op de DVZ pas plaats een tot twee maanden nadat jullie via uw oom H.Z. te horen gekregen dat uw vader in Iran ter dood veroordeeld was – i.e. op 28 oktober 2020 (voor uzelf), op 6 november 2020 (voor uw ouders) en op 18 november 2020 (voor uw zus Z.B. en uw grootmoeder P.F.). Gezien de ernst van de aangehaalde feiten - het gaat immers om een doodsvonnis - kan niet worden aangenomen dat jullie alle vijf zouden vergeten zijn om dit op de DVZ te vermelden. Bovendien dient te

worden vastgesteld dat uw vader, toen hem op de DVZ werd gevraagd of hij ooit door een rechtbank veroordeeld werd, in zijn antwoord geen doodsvonnis vermeldde. Hij stelde integendeel louter dat de voorlopige rechtbank hem in Iran had vrijgelaten op borg (Vragenlijst CGVS Z.A., d.d. 6 november 2020, vraag 3.2 en 3.1). Toen hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd waarom hij niets over het doodsvonnis en het telefoontje van zijn broer H.Z. had verteld op de DVZ, kwam uw vader niet verder dan te stellen dat hij het gewoon was vergeten (NPO, p. 4 en p. 13). Dit is weinig ernstig. Gezien de ernst van de feiten kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat uw vader, wanneer hem op de DVZ expliciet werd gevraagd naar eerdere veroordelingen, hij zijn eigen doodsvonnis spontaan ten berde zou brengen. In dit verband dient verder ook nog te worden opgemerkt dat uw zus Z.B. tijdens haar gesprek op de DVZ sprak over een veroordeling van uw vader in de voorwaardelijke wijs. Zij stelde immers dat haar vader, als hij veroordeeld zou worden, de hoogste straf zou krijgen (Vragenlijst CGVS Z.B., d.d. 18 november 2020, vraag 3.5). Nochtans was ook uw zus Z.B. volgens haar eigen verklaringen reeds sinds 1 mehr 1399 (22 september 2020) op de hoogte van het feit dat uw vader in Iran ter dood veroordeeld was (cf. supra). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kwam zij niet verder dan te stellen dat er waarschijnlijk een misverstand moest ontstaan zijn (NPO BZ, p. 13). Deze uitleg volstaat echter allerminst om de bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. De verklaringen van uw zus op de DVZ werden na afloop immers aan haar voorgelezen en door haar ondertekend voor akkoord. Bovendien werd uw zus bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of zij nog opmerkingen had over het gesprek op de DVZ en antwoordde zij dat dit niet het geval was (NPO BZ, p. 3). De vaststelling dat zowel uw vader als uw zus ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met het doodsvonnis van uw vader, haalt de geloofwaardigheid van dit vonnis totaal onderuit. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat ook uw eigen verklaringen op de DVZ op dit punt niet strookten met wat u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat G.G. uw oom H.Z. contacteerde om te zeggen dat hij de reputatie van uw familie volledig kapot wilde maken, waarna uw oom in shock was en een hersenbloeding kreeg (Vragenlijst CGVS, d.d. 28 oktober 2021, vraag 3.5). Deze uitspraak is echter op meerdere punten in strijd met wat u hierover op het CGVS verklaarde. Daar stelde u immers dat uw oom gebeld werd door een onbekende man en dus niet door de heer G.G. zelf (NPO, p. 16). Bovendien beweerde u op het CGVS dat de anonieme beller tegen uw oom zei dat uw vader een vijftienjarige jongen verkracht had en dat de doodstraf zou worden uitgevoerd zodra uw vader een voet op Iraans grondgebied zette (NPO, p. 16). Van enige bedreigingen naar uw familie toe maakte u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet langer gewag, en dit ondanks het feit dat er u op het CGVS expliciet werd gevraagd of er tijdens het bewuste telefoontje nog iets anders werd gezegd dan wat hierboven reeds staat opgesomd (NPO, p. 17). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS, stelde u dat u op de DVZ niet goed was begrepen en dat u de tolk op de DVZ herhaaldelijk had moeten corrigeren (NPO, p. 17). Aan deze uitleg kan echter niet het minste geloof gehecht worden. Uw verklaringen op de DVZ werden immers na afloop aan u voorgelezen en u ondertekende deze ook voor akkoord. Bovendien haalde u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen problemen met de tolk aan en dit ondanks het feit dat u expliciet werd gevraagd of u opmerkingen had in verband met het gesprek op de DVZ (NPO, p. 3). De incoherente en onderling tegenstrijdige verklaringen die uw vader, uw zus en uzelf aflegden in verband met het doodsvonnis dat uw vader in Iran te wachten staat en de manier waarop jullie dit in België te weten kwamen, halen de geloofwaardigheid van het bestaan van dit doodsvonnis totaal onderuit.

Het is bovendien ook hoogst bevreemdend dat jullie in het kader van de zaak die tegen uw vader werd aangespannen geen advocaat in de arm genomen hebben en dat jullie ook na het bewuste telefoontje van uw oom H.Z. geen enkele poging ondernomen hebben om via een advocaat of via jullie familieleden in Iran meer over dit doodsvonnis te weten te komen (NPO, p. 19 en NPO FZ, p. 17). Uw tegenwerping dat uw tantes die nog steeds in Iran wonen niet op de hoogte zijn omdat uw oom H.Z. stierf voordat hij hen erover kon vertellen, houdt geen steek (NPO, p. 19). U had hen immers even goed zelf kunnen vertellen wat er was gebeurd. Dat uw tantes niet eens weten dat jullie in België verblijven en niet in Nederland, vormt evenmin een verklaring voor jullie nalaten ter zake (NPO, p. 19). Uw tantes hoeven immers niet te weten waar u verblijft om te kunnen informeren naar het vonnis dat tegen uw vader werd uitgesproken.

Dat uw tantes veel te oud zijn om zich hiermee bezig te houden, is evenmin een voldoende verklaring voor uw nalaten (NPO, p. 19). U heeft behalve uw tantes immers ook nog contact met andere kennissen in Iran en had dus ook via hen kunnen proberen om meer informatie te weten te komen, wat u naliet (NPO, p. 5 en p. 19). Ook uw overige gezinsleden ondernamen volgens uw grootmoeder geen enkele poging om meer over uw vaders doodsvonnis te weten te komen (NPO FZ, p. 17). Dat u en uw gezinsleden niet meer moeite hebben gedaan om meer informatie over uw vaders doodsvonnis te achterhalen, hoewel het hier gaat om de kern van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins

in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Het is in dit verband overigens ook veelzeggend dat u zich niet eens kon herinneren wat de naam was van de familie die uw vader valselijk van seksueel misbruik beschuldigde (NPO, p. 18). Nochtans kan gezien de ernst van de beschuldigingen en de impact die deze beschuldigingen hadden op uw leven, wel degelijk verwacht worden dat u zich deze naam nog levendig voor de geest zou kunnen halen.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk (i) de vaststelling dat jullie herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met het telefoontje van uw oom H.Z. waarin uw vaders doodsvonnis aan jullie werd meegedeeld; (ii) de vaststelling dat jullie vervolgens geen enkele moeite hebben gedaan om meer informatie te bekomen over het doodsvonnis in kwestie en (iii) de vaststelling dat u zich niet eens de naam kon herinneren van de familie die uw vader beschuldigde van het seksueel misbruik dat volgens u het voorwendsel was voor het doodsvonnis dat tegen uw vader werd uitgesproken, kan aan uw stelling dat uw vader door toedoen van de heer G.G. in Iran ter dood veroordeeld werd, niet langer geloof gehecht worden.

Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van de overige door u aangehaalde problemen met de heer G.G. ernstig op de helling te staan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uzelf en uw gezinsleden ook wat betreft de ontvoering van uzelf en uw zus Z.B. alles behalve overtuigende verklaringen aflegden. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verklaringen die uw vader Z.A. aflegde op de DVZ op dit vlak een belangrijke omissie vertoonden. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde uw vader immers dat u en uw zus Z.B. in Iran werden ontvoerd (NPO AZ, p. 4). Uw vader voegde hier bovendien spontaan aan toe dat hij ook op de DVZ over de ontvoering van zijn dochters had gepraat (NPO AZ, p. 4). Nochtans maakte uw vader deze, nochtans essentiële, feiten totaal geen gewag in zijn verklaringen afgelegd op de DVZ en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de reden waarom hij zijn land was ontvlucht (Vragenlijst CGVS AZ, vraag 3.5). Gevraagd naar een verklaring voor deze opmerkelijke omissie in zijn verklaringen op de DVZ, stelde uw vader dat hij de ontvoering op de DVZ was vergeten, deels uit verstrooidheid en deels omdat het voor hem als vader bijna onmogelijk was om zoiets uit zijn keel te krijgen (NPO AZ, p. 13). Aan deze uitleg kan echter geen geloof gehecht worden. Zij is immers strijdig met uw vaders eerdere verklaring dat hij op de DVZ wel degelijk over de ontvoering gepraat had (cf. supra). Het louter wijzigen van de eerdere verklaringen volstaat niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Bovendien volstaat uw vaders uitleg ook niet om te verklaren waarom hij een cruciale gebeurtenis als uw ontvoering vergat te vermelden op de DVZ. De vaststelling dat uw vader een essentiële gebeurtenis als de ontvoering van uzelf en uw zus niet vermeldde op de DVZ, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat ook uw moeder A.T.F. in verband met deze ontvoering tegenstrijdige verklaringen aflegde. Op de DVZ stelde uw moeder immers dat de ontvoering van u en uw zus Z.B. plaatsvond ongeveer twee maanden nadat uw vader werd ontslagen bij het bedrijf M.S. (Verklaring CGVS A.T.F., d.d. 6 november 2020, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde zij echter dat uw vader werd ontslagen op 1 azar 1397 (22 november 2018, cf. NPO FAT, p. 13), terwijl u en uw zus werden ontvoerd op 2 esfand 1397 (21 februari 2019, cf. NPO FAT, p. 13). Dit komt neer op een tijdsverschil van drie maanden tussen beide gebeurtenissen, wat tegenstrijdig is met wat uw moeder hierover op de DVZ had verklaard (cf. supra). Geconfronteerd met deze, weliswaar kleine, tegenstrijdigheid, erkende uw moeder dat zij zich vergist had op de DVZ (NPO FAT, p. 19). Uw moeder probeerde vervolgens de vastgestelde tegenstrijdigheid te milderen door op te merken dat het slechts ging om een tijdsverschil van twee en een halve maand en niet drie maanden (NPO FAT, p. 19). Deze opmerking houdt echter geen steek en kan dan ook niet gevolgd worden (cf. supra).

De vaststelling dat uw moeder tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u en uw zus ontvoerd werden en deze tegenstrijdigheid bovendien probeerde te minimaliseren voor het Commissariaat-generaal, haalt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde ontvoering verder onderuit.

Dat aan de ontvoering van uzelf en uw zus Z.B. geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u en uw zus weinig overtuigende en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden wat betreft de omstandigheden waarin deze ontvoering plaatsvond. Zo bleek dat uw zus Z.B. tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS amper iets kon vertellen over de locatie waar jullie precies ontvoerd

werden. Zo herinnerde ze zich niet hoe de steeg waar de ontvoering plaatsvond heette of hoe ver de steeg verwijderd was van jullie woning (NPO BZ, p. 10). Evenmin kon ze zich herinneren of jullie vanaf de hoofdweg linksaf dan wel rechtsaf moesten om deze steeg in te slaan (NPO BZ, p. 11). Dit is op zich al bevreemdend, gezien het volgens uw zus ging om een steeg die jullie in het verleden wel vaker genomen hadden omdat de kortste weg van de winkel naar huis via die steeg verliep (NPO BZ, p. 10). Bovendien stroken deze verklaringen van uw zus ook niet met wat uzelf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde over de plek waar jullie ontvoerd werden. U stelde immers dat steeg waar jullie ontvoerd werden vlak bij jullie huis was (NPO, p. 11). Toen jullie van de winkel waar jullie boodschappen gedaan hadden terugkeerden naar huis, bereikten jullie deze steeg door linksaf te slaan (NPO, p. 11). Het ging om een doodlopende steeg en aan het einde van deze steeg bevond zich jullie gezinswoning (NPO, p. 11). De naam van deze steeg was bovendien dezelfde als die van het adres van jullie gezinswoning in Karaj (NPO, p. 11). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheden tussen uw eigen relaas en dat van uw zus, stelde u dat uw zus zich deze zaken niet kon herinneren omdat ze een angsthaas is en heel timide. Bovendien is uw zus volgens u ook heel fragiel, heeft ze geen richtingsgevoel, verdwaalde ze als kind continu en moet ze altijd heel lang nadenken voor ze met een antwoord komt op zelfs de meest simpele vragen (NPO, p. 21). Aan deze uitleg kan echter niet het minste geloof gehecht worden. Uw zus Z.B. haalde immers noch op de DVZ, noch op het CGVS medische problemen aan toen haar hiernaar werd gevraagd (NPO BZ, p. 3 en Vragenlijst Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden Z.B., d.d. 18 november 2020). Bovendien bleek uit het persoonlijk onderhoud met uw zus dat zij haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten (NPO BZ). De tegenstrijdige verklaringen die u en uw zus aflegden in verband met de locatie waar jullie werden ontvoerd, halen de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde ontvoering verder onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk de tegenstrijdige verklaringen die uw vader en uw moeder aflegden over de ontvoering van uzelf en uw zus en de onderling tegenstrijdige verklaringen die uw zus en uzelf aflegden over de omstandigheden waarin deze ontvoering plaatsvond, leidt tot de conclusie dat aan deze ontvoering geen geloof gehecht kan worden.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan (i) uw stelling dat u in de drie maanden voor uw vertrek uit Iran ondergedoken leefde uit vrees voor de heer G.G.; (ii) uw stelling dat uw vader door toedoen van de heer G.G. in Iran ter dood veroordeeld werd en (iii) uw stelling dat u en uw zus in Iran door de heer G.G. werden ontvoerd, dient ook ernstig getwijfeld te worden aan de overige door u aangehaalde problemen die u en uw gezinsleden met de heer G.G. zouden hebben gekend.

Dat u door de heer G.G. werd verkracht tijdens de ontvoering, kan niet gevolgd worden aangezien de ontvoering zelf totaal ongeloofwaardig is (NPO, p. 10). Dat de heer G.G. er na afloop van uw verkrachting mee zou bedreigd hebben dat uw zus zijn volgende slachtoffer zou zijn, is om diezelfde reden evenmin geloofwaardig (NPO, p. 10). Doordat geen geloof gehecht wordt aan de hierboven opgesomde gevolgen die uw conflict met de heer G.G. had voor het leven van uzelf en uw gezinsleden, dient bovendien ook ernstig getwijfeld worden aan de door u aangehaalde oorzaak van dat conflict, i.e. dat de heer G.G. u zonder uw toestemming tot zijn bruid wilde maken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen ook op dit punt niet konden overtuigen. Zo stelde u dat u de heer G.G. leerde kennen omdat hij een goede vriend was van A.T., de voormalige echtgenoot van uw grootmoeder P.F. (NPO, p. 9). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen wat betreft de relatie tussen de heer G.G. en de heer A.T. niet strookten met de verklaringen van uw grootmoeder P.F., noch met uw eigen verklaringen op de DVZ. Op de DVZ verklaarde u immers dat de heer G.G. de heer A.T. onder druk zette om van uw grootmoeder te scheiden omdat de heer A.T. anders zijn werk zou verliezen. De heer A.T. werkte volgens u immers voor de heer G.G., net zoals uw vader dat deed (Verklaring CGVS, d.d. 28 oktober 2020, vraag 3.5). Deze verklaringen stroken echter niet met die van uw grootmoeder P.F. tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zij stelde immers expliciet dat haar voormalige echtgenoot A.T. niet voor de heer G.G. werkte en dat hij dit ook in het verleden nooit had gedaan (NPO P.F., d.d. 27 september 2021, p. 14). Ook uzelf verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat twee dagen na het persoonlijk onderhoud met uw grootmoeder plaatsvond, plots dat de heer A.T. niet voor de heer G.G. werkte (NPO, p. 18).

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaring op het CGVS en wat u hierover eerder op de DVZ had verklaard, stelde u dat uw exacte woorden op de DVZ waren: A.T. deed alles voor G.G. U voegde hieraan toe dat er waarschijnlijk een verkeerde interpretatie ontstond van uw woorden (NPO, p. 18). Deze uitleg kan echter niet gevolgd worden. In uw verklaringen op de DVZ verwijst u immers niet slechts een keer maar tot twee keer toe expliciet naar het feit dat de heer A.T. voor de heer G.G. werkte (cf. supra). Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ na afloop aan u voorgelezen en ondertekende u deze ook voor akkoord. U haalde het door u vermelde interpretatieprobleem ook niet aan toen u bij het

begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog opmerkingen had bij het gesprek op de DVZ (cf. supra). Uw herhaaldelijke tegenstrijdige verklaringen in verband met de relatie tussen de heer A.T. en de heer G.G., halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat de voormalige echtgenoot van uw grootmoeder een goede vriend van de heer G.G. was, totaal onderuit. Overigens stemt het in dit verband ook tot nadenken dat u noch uzelf, noch uw gezinsleden ook maar één foto konden neerleggen waarop een van jullie samen met de heer G.G. te zien is (NPO, p. 8). Uw tegenwerping dat de heer G.G. niet het type was dat foto's maakte in de privésfeer omdat hij geen doorsnee burger is en omdat hij gewikkeld is in geheimzinnigheid, kan in het licht van bovenstaande vaststellingen maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 8). Dit geldt des te meer aangezien jullie evenmin foto's neerlegden waarop de heer G.G. te zien is samen met de heer A.T. (NPO BZ, p. 6). Door de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop de heer A.T. en de heer G.G. elkaar leerden kennen en bovendien op geen enkele andere manier de vriendschapsband tussen de heer A.T. en de heer G.G. aantoont, kan aan het bestaan van deze vriendschap niet langer geloof gehecht worden. Hierdoor kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw bewering dat de heer G.G. u - tegen de zin van uzelf uw familie in - als tijdelijke bruid wilde.

Doordat uw stelling dat de heer G.G. u als bruid wilde ongeloofwaardig is, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw stelling dat de heer G.G. u herhaaldelijk telefonisch bedreigde (NPO, p. 17). Om diezelfde reden kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling dat de heer G.G. de echtgenoot van uw grootmoeder P.F. ertoe aanzette om van haar te scheiden (NPO, p. 9). Het was immers precies omdat uw grootmoeder de heer G.G. hinderde in zijn streven om met u te trouwen, dat de heer G.G. haar echtgenoot tot die scheiding aanzette (NPO FZ, p. 8 en p. 15). Evenmin kan om bovenstaande redenen geloof gehecht worden aan uw stelling dat G.G. uw verloofde M.M. bedreigde en hem dwong om zijn verlovings met u af te breken (NPO, p. 10). Het was immers omwille van het feit dat de heer G.G. met u wou trouwen, dat hij uw verloofde volgens uw verklaringen onder druk zette (NPO, p. 10). Om diezelfde reden kan evenmin geloof gehecht worden aan uw stelling dat het ontslag van uw vader bij het bedrijf M.S. een poging van de heer G.G. was om u en uw familie te treffen (NPO, p. 9 en p. 10).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aan de door u aangehaalde motieven om Iran te verlaten kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Uw stelling dat u twintig jaar geleden al had kunnen emigreren naar het buitenland aangezien uw grootmoeder P.F. destijds over een verblijfsvergunning in de Verenigde Staten beschikte, volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (NPO, p. 22). De loutere vaststelling dat u en uw gezinsleden in het verleden niet besloten te emigreren toen jullie daar de kans toe hadden, impliceert immers niet dat jullie zo'n beslissing in een later stadium niet alsnog zouden kunnen nemen. Bovendien houdt de vaststelling dat u in het verleden niet besloot om te emigreren op geen enkele manier verband met de door u aangehaalde motieven voor uw vertrek in september 2019 en heeft deze vaststelling dus ook geen enkele invloed op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze motieven.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen plaatsen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Dat de heer G.G. in Iran een invloedrijk persoon is, impliceert niet dat u of een van uw gezinsleden problemen met hem heeft gekend en heeft dus geen invloed op de bovenstaande beslissing.

Dat uw vader voor het bedrijf M.S. werkte en door datzelfde bedrijf ontslagen werd op 1 azar 1397 (22 november 2018), wordt in deze beslissing niet betwist. Het loutere feit dat uw vader ontslagen werd door een bedrijf waarvan de heer G.G. bewindvoerder was, is op zich echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien vormt de vaststelling dat uw vader door het bedrijf van de heer G.G. ontslagen werd ook geen bewijs voor uw stelling dat de heer G.G. met u wilde trouwen en u vervolgens bedreigde, ontvoerde en verkrachtte. Evenmin vormt het feit dat uw vader door de heer G.G. ontslagen werd enig bewijs voor uw stelling dat uw vader op aansturen van de heer G.G. in Iran beschuldigd werd van seksueel misbruik van een vijftienjarige.

Dat u in Karaj een schoonheidssalon uitbaatte, wordt in deze beslissing niet betwijfeld. De datum waarop uw moeder dat salon liet stopzetten, werd hierboven al uitvoerig besproken. Dat jullie de gezinswoning verkochten voor jullie vertrek uit Iran, wordt in deze beslissing niet betwist. Ook indien jullie het land om andere dan de door jullie aangehaalde redenen zouden verlaten hebben, is het immers niet ondenkbaar dat jullie daarbij in de maanden voorafgaand aan jullie vertrek de gezinswoning verkocht zouden hebben.

De door u neergelegde foto's van uw verloving met M.M. kunnen de bovenstaande beslissing evenmin ombuigen. Deze foto's illustreren immers louter dat u zich in Iran met M.M. verloofde. Zij hebben echter geen enkele bewijswaarde wat betreft de omstandigheden waarin deze verloving verbroken werd. Het stemt in dit verband overigens ook tot nadenken dat uw vader Z.A. het verbreken van uw verloving met M.M. op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde en dit ondanks het feit dat hem herhaaldelijk werd gevraagd om alle redenen voor jullie vertrek uit Iran op te sommen (NPO AZ, p. 7 en p. 14). Bovendien is het loutere feit dat de heer G.G. uw verloofde ertoe aanzette om van de verloving te verbreken, zelfs indien het geloofwaardig zou zijn (quod non), onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde foto's die u maakte in de gevangenis toen u daar een bezoek bracht aan uw vader Z.A., volstaan evenmin om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw vader is immers slechts op 1 van deze foto's te herkennen. Uit de door u neergelegde foto's blijkt bovendien op geen enkele manier om welke reden uw vader in de gevangenis opgesloten zat. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra).

De door u neergelegde kopie van de borgstelling die door de rechter aan uw vader Z.A. werd toegekend, kan bovenstaande beslissing evenmin in een ander daglicht plaatsten. Hoewel het door u neergelegde document vermeldt dat uw vader werd vrijgelaten omwille van seksueel misbruik en hoewel dit document volgens analyse van de onderzoeksdienst Cedoca vormelijk in orde lijkt (cf. administratief dossier), dienen toch enkele vraagtekens te worden geplaatst bij de bewijswaarde van het door u neergelegde document. Naast het feit dat het hier enkel gaat om een kopie, waardoor de authenticiteit van dit document nauwelijks te achterhalen is, legden uw moeder A.T.F. en uw vader Z.A. tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS ook tegenstrijdige verklaringen af over de datum wanneer en de manier waarop jullie dit document verkregen. Uw moeder A.T.F. stelde immers dat de borg al op 18 ordibehesht 1398 (8 mei 2019) werd toegekend maar pas op 22 ordibehesht 1398 (12 mei 2019) werd verzegeld. Uw moeder stelde dat dit doorgestoken kaart was met de bedoeling uw vader een paar dagen langer dan nodig in de gevangenis te houden. Het is hierbij belangrijk om op te merken dat uw moeder deze uitspraken pas deed nadat de tolk geconstateerd had dat het bewuste document gedateerd was op 18 ordibehesht 1398 (8 mei 2019). Nog los van het feit dat het weinig plausibel is dat de rechter uw vader een borg zou toekennen als het zijn bedoeling was om uw vader langer dan nodig in de gevangenis te houden, is het ook zeer opmerkelijk dat uw vader hierover niets vertelde tijdens zijn eigen persoonlijk onderhoud op het CGVS. Volgens uw vader bepaalde de rechter immers slechts op 21 ordibehesht 1398 (11 mei 2019) dat er een borg zou worden ingesteld in zijn zaak (NPO AZ, p. 13). De onderling tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen van uw ouders aangaande de door u neergelegde borgstelling ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling dat het een authentiek document betreft. Hier kan voor de volledigheid nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra).

Dat u op 18 september het vliegtuig nam vanuit Teheran met uw eigen paspoort, wordt in deze beslissing niet betwist. Evenmin wordt getwijfeld aan uw stelling dat uw oom H.Z. na uw vertrek uit Iran is overleden. De door u neergelegde foto's van zijn rouwprentje en zijn graf bieden echter op geen enkele manier uitsluitsel wat betreft de oorzaak van zijn overlijden en kunnen uw relaas dan ook niet ondersteunen.

De door u neergelegde brief van uw psychologe K. Mojgan kan de hierboven gemaakte vaststellingen tot slot evenmin ombuigen. Dit attest geeft weliswaar aan dat u last heeft van symptomen van een posttraumatisch stress-syndroom zoals permanente angstaanvallen, een gevoel van onzekerheid, droefheid en woede, vermoeidheid en concentratieproblemen en dit omwille van het feit dat u in Iran seksueel werd misbruikt. In dit attest wordt echter niet vermeld of aan de hierboven vermelde constataties een objectief neuro-psychologisch onderzoek voorafging. Verder kan nog worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. (...). Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat het door u neergelegde psychologisch attest slechts dateert van 27 september 2021, i.e. twee dagen voor uw

persoonlijk onderhoud op het CGVS, en dit terwijl uit de door uw moeder neergelegde documenten blijkt dat uw vader Z.A. diezelfde psychologe reeds sinds november 2020 bezoekt (cf. administratief dossier).

Het feit dat u in België bij een psychologe in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/ psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

In de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster werd, wat betreft de door haar neergelegde documenten, nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld als volgt:

"De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan de identiteit en nationaliteit van uzelf en uw echtgenoot wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan het feit dat jullie in Iran gehuwd zijn. Dat uw echtgenoot voor het bedrijf M.S. werkte en door datzelfde bedrijf ontslagen werd op 1 azar 1397 (22 november 2018), wordt in deze beslissing niet betwist. Het loutere feit dat uw echtgenoot ontslagen werd door een bedrijf waarvan de heer G.G. bewindvoerder was, is op zich echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien vormt de vaststelling dat uw echtgenoot door het bedrijf van de heer G.G. ontslagen werd ook geen bewijs voor uw stelling dat de heer G.G. met uw dochter wilde trouwen en haar vervolgens bedreigde en ontvoerde. Evenmin vormt het feit dat uw echtgenoot door de heer G.G. ontslagen werd enig bewijs voor uw stelling dat hij vervolgens op aansturen van de heer G.G. in Iran beschuldigd werd van seksueel misbruik van een vijftienjarige. Dat de zoon van de heer G.G. zelfmoord pleegde is voor deze beslissing niet relevant. De door u neergelegde foto's van de verloving van uw dochter Z.N. met M.M. hebben geen enkele bewijswaarde wat betreft de omstandigheden waarin en de redenen waarom deze verloving verbroken werd. De door u neergelegde foto's die uw dochter Z.N. maakte in de gevangenis toen zij daar een bezoek bracht aan uw echtgenoot Z.A., volstaan evenmin om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Uw echtgenoot is immers slechts op 1 van de 29 foto's te herkennen. Uit de door u neergelegde foto's blijkt bovendien op geen enkele manier om welke reden uw echtgenoot in de gevangenis opgesloten zat. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra). Die laatste opmerking geldt ook voor de door u neergelegde kopie van de borgstelling die door de rechter aan uw echtgenoot Z.A. werd toegekend. Dat uw schoonbroer H.Z. na uw vertrek uit Iran is overleden, wordt in deze beslissing niet betwist. De door u neergelegde foto's van zijn rouwprentje en zijn graf bieden echter op geen enkele manier uitsluitend wat betreft de oorzaak van zijn overlijden en kunnen uw relaas dan ook niet ondersteunen.

De door u neergelegde brieven van de psychologe K. Mojgan kunnen de hierboven gemaakte vaststellingen tot slot evenmin ombuigen. Deze attest geeft weliswaar aan dat uw echtgenoot last heeft van een ernstige depressie, wat zich uit in onder andere nachtmerries, hoofdpijn, slaapproblemen en een permanent gevoel van angst en isolement. Volgens uw psychologe is dit te wijten aan de gebeurtenissen die uw echtgenoot heeft meegemaakt in Iran. In dit attest wordt echter niet vermeld of aan de hierboven vermelde constataties een objectief neuro-psychologisch onderzoek voorafging. Verder kan nog worden opgemerkt dat een psycholoog weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het feit dat uw echtgenoot in België bij een psychologe in behandeling is, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker werd, wat betreft de door hem neergelegde documenten, nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld als volgt:

“Het door u neergelegde medische document dat uw gehoorproblemen staaft, is niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uit deze documenten blijkt immers niet onomstotelijk dat deze gehoorproblemen een gevolg zouden zijn van mishandeling in de gevangenis. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. De rest van de door u neergelegde documenten werden reeds besproken in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote A.T.F. (O.V (...)) en zijn evenmin van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.”

In de bestreden beslissing in hoofde van derde verzoekster werd, wat betreft de door haar neergelegde documenten, nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld als volgt:

“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.”

In de bestreden beslissing in hoofde van vierde verzoekster werd, wat betreft de door haar neergelegde documenten, nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld als volgt:

“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw stelling in het verleden in de Verenigde Staten gewoond te hebben. Ook aan het feit dat u bent gescheiden van de heer A.T. wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Het loutere feit dat jullie niet langer getrouwd zijn, heeft echter geen enkele implicatie voor wat betreft de redenen voor jullie echtscheiding en vormt dus geen bewijs voor de door u aangehaalde problemen met de heer G.G. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is (cf. supra). Bovendien is het loutere feit dat de heer G.G. uw echtgenoot ertoe aanzette om van u te scheiden, zelfs indien het geloofwaardig zou zijn (quod non), onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat u in België bij een arts in behandeling bent omwille van uw hartproblemen, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

De door eerste en vierde verzoekster en verzoeker bij hun verzoekschriften neergelegde medicatielijsten (verzoekschrift eerste verzoekster, stuk 1; verzoekschrift verzoeker, stuk 1; verzoekschrift vierde verzoekster, stuk 2) kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Uit deze documenten kan louter blijken dat zij in België bepaalde medicatie werden voorgeschreven, doch uit deze informatie is niet dienstig ter staving van de door verzoekers' aangehaalde vervolgingsfeiten, noch tonen zij hiermee aan dat hun medicatiegebruik een negatieve invloed zou hebben gehad op de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch kan dit blijken uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier of de algemeen bekende informatie waarover de Raad beschikt.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X, RvV X, RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 930 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vijfde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP